

ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΔΙΑ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΡΟΟΔΟΝ

ΓΚΑΡΝΕΡ ΤΟΛΜΠΑΤ

ΥΠΟ Χ. ΜΟΡΡΙΜΕΡ ΜΠΑΤΤΕΝ

Ένα δυνατό, γεμάτο δραματικότητα αμερικανικό διήγημα, το οποίο θα σάς δώσει μίαν όμορφη εικόνα της πόλης, αποφασιστικότητας και αγώνος του Αμερικανού προς εκμετάλλευσιν και εξημέρωσιν ακόμη και των άγριων-τέρων μερών της μεγάλης πατρίδος του.

Α.

Ο Γκάρνερ Τόλματ κρατούσε μεγάλη έχθρα κατά των λευκών χωρίς να μάθει κανείς ποτέ ποιος ήτο ο λόγος της έχθρας αυτής.

Είς τό Χόλυ Αϊλαντ ο Γκάρνερ Τόλματ εξούσε επί δεκαπέντε έτη κυνηγών, εμπορεύμενος με τους Ίνδους και εύπορων. Τίποτε δεν τον έδενε πλέον με τους λευκούς όμοφύλους του. Τα μαλλιά του ήσαν τώρα μακρὰ και πλεγμένα εις δύο πλεξίδες, όπως συνηθίζουν οι Ίνδοι. Επίσης εντύνονταν όπως οι έρυσσώδεσμοι, όμιλει την γλώσσάν των, έτρωγε, ό,τι έτρωγαν και αυτοί και είχε νυμφευθή μίαν Ίνδιανοπούλαν.

Μία μέρα παρουσιάσθηκε εις τό ποτάμι, πλησίον του οποίου είχε κατασκήνωσις ο Γκάρνερ Τόλματ, ένα κανό, επί του οποίου επέβαινον δύο νεαροί ήλιο-κασίς και λεπτοκαμωμένοι σάν Ίνδοι. Είς τό μέσον του άκατίου ήσαν δύο μεγάλοι σάκκοι, έν όπισθο-γεμές Γουντσεστερ δίπλα και μεταξύ αυτών ένα μεγάλο σκυλί άπ' εκείνα που χρησιμοποιούν διά να σύρουν έλκυστρα, τό όποιον άρχισε να γαυγίζει ζωηρώτατα καθώς έβλεπε μπροστά του, πάνω στην άκτē, τής σημένες σκηνές.

Μόλις οι Ίνδοι διέκριναν τό άκάτιον, έτρεξαν και τό άνέφεραν εις τόν Τόλματ, ό όποιος με μουγκρητό, που έμοιαζε σάν άρκουδάς ώρησεν έξω από τη σκηνή του προς τό χείλος του ποταμού.

— Ερ, άνέκραξεν ένας από τους νέους μέσα στο κανό. Θαρρώ πως αυτός κει κάτω είναι λευκός.

— Λευκός ή μαύρος, άπεκρίθη ό σύντροφός του, είναι άπαράλλαχτος σάν άρκουδά. Θαρρώ πως θάνε ό Γκάρνερ Τόλματ ό πραγματευτής.

Από μακρὰ ακόμα οι δύο νέοι έβγαλαν τα καπέλλα των, τα κινούσαν και φώναζαν με χαρά.

Τα μάτια του Τόλματ ήσαν καρφωμένα πάνω των με μία παγωμένη ματιά, τόσον ώστε αν έπερίμεναν βέβαια εϋπρόσδεκτον χαιρετισμόν, θα έκατάλαβαν ότι ήσαν πολύ γελασμένοι.

— Λοιπόν, λέγει ό Τόλματ, όταν τό κανό άραξε και οι δύο νέοι απετιβάσθησαν θαρρώ πως του το τό κομμάτι της γής μου ανήκει και ούτε σάς προσεκάλεσα να αποβιβάσθιτε εδώ.

Οι δύο νεαροί λευκοί εκύτταζαν σαστισμένοι τόν Τόλματ και έπειτα εκυττάχθησαν μεταξύ των. Τέτοια ύποδοχή, μέσα στην καρδιά του δάσους, ούδέποτε βέβαια έπερίμεναν. Έν τέλει ό Κόλιν, ό νεώτερος εκ των δύο, έλαβε θάρρος και όμίλησε.

— Ένομίσαμε ότι δε θα σ' ένοιαζε αν κατεσκη-

νώναμε εδώ για μια - δύο ώρες. Δεν έχουμε ιδή λευκό άφ' ότου άνεχωρήσαμεν από την πόλι Μουζ και έφέραμε μέσα στα σακκούλια άρκετά πράγματα για να πωλήσωμεν.

Για μία στιγμή ένα ξαφνικό φως έλαμψε μέσα στα μάτια του Τόλματ. Έσφιξε τής γροθιές του, έδίστασε μία στιγμή και έπειτα άρπάζοντας ένα από τους σάκκους που ό νέος είχε βγάλει έξω, τόν έρριξε πίσω μέσα στο κανό. Ο σκύλλος ώρησε τότε να του δαγκώσει τα πόδια, ό Τόλματ του έδωσε μία κλωτσιά, οι Ίνδοι πετάχθησαν από τής σκηνές των και άρχισαν να φωνάζουν και σε μία στιγμή έφάνηκε, ότι σωστός κανγιάς θάρχιζε. Ο νεαρότερος των δύο νέων όμως πήρε τό κουπί και νεύοντας εις τόν άδελφόν του μπήκε μέσα εις τό άκάτιον. Ο άλλος χωρίς να πη λέξι τό έσπρωξε ξανά στο νερό, πήδησε μέσα και έξεκίνησαν ένφ' ό Τόλματ μουγκρίζοντας σάν άρκουδά παρακολουθούσε τόν δρόμον των.

— Τρελλός. Μπάρ τρελλός, επιθύρσεν ό Κόλιν, μόλις έφθασαν εις άπόστασιν που δεν άκούονταν.

— Έχει ζήσει άνάμεσα στους Ίνδους πάρα πολλά χρόνια. Θέλεις να σου πω ένα πράγμα; Αυτός ό γερο παλαβός θα μās φέρη πολλές δυσκολίες στη δουλειά μας.

Β.

Τό δυσάρεστον έπεισόδιον έν τούτοις συνετέλεσε μάλλον εις τό να διασκεδάση τους δύο νέους ή να τους διώξη τα σχέδιά των. Είχαν ήδη αποφασίσει ν' ανοίξουν ένα μαγαζι σε καμιά όχθη της λίμνης, κανένα μίλλι μακρὰ από τη σπηκή του Τόλματ, πλην δε των ιδιων των έργασιων, που θάκαναν θα ειργάζοντο και ως μεσίται διά την Έταιρίαν Χούδσων Μπαίλ. Οι Ίνδοι θα τους έφεραν στο μαγαζι δέρματα διά ν' αγοράσουν μ' αυτά εμπορεύματα (έπειδή οι Ίνδοι της Αμερικκής ακόμη και σήμερα αγοράζουν άνταλλάσσοντας ξένα είδος αντί άλλου), ή δε Έταιρία Χούδσων Μπαίλ, ή όποια εις όλην την περιφέρειαν εκείνην είχε τό μονοπώλιον των δερμάτων, θα τους έπλήρωνε σθεαστόν ποσόν μεσιτικών για τα δέρματα.

Η πόλις Μουζ άπέιχε πενήντα περίπου μίλλια δι' ύδατος, μπορούσατε δε να πάτε από εκεί εις διάφορα μέρη περνώντας τόν ποταμό ή λίμνες ή παραποτάμια. Μόλις έφθασαν εις την πόλιν ό Κόλιν και ό Νεβίλ ήγόρασαν μία παλαιά βενζινακτον και έπειτα πήγαν να τελειώσουν τās ύποθέσεις των.

Όλοι οι ήλικιωμένοι της Μουζ οι όποιοι έγνώ-

ρίζον τόν Γκάρνερ Τόλματ κατέβασαν άπελπιστικά τα πρόσωπά των μόλις άκουσαν τα σχέδια των δύο νέων.

— Χωρίς άλλο θάχουμε κανγιάδες και φασαρίες και πυροβολισμούς μόλις ό Τόλματ μάθει τα σχέδιά των, έλεγαν όλοι.

Μ' όλ' αυτά έν τούτοις έξεκίνησαν και άφου επε-οκέφθησαν διάφορα παρόχθια χωριά έφθασαν εις τα ήσυχια νερά της Λίμνης Χόλυ Αϊλαντ. Μόλις βγήκαν και έστησαν τη σκηνή των εκείνο τό βράδυ μιά παρέα Ίνδων περιεκύκλωσε με ενδιαφέρον την κατασκήνωσί των, εις τα άφελή δε αυτά παιδιά των δασών ό Κόλιν έξήγησε λεπτομερώς τόν σκοπόν της επισκέψεως του.

Τό αποτέλεσμα ήτο, ότι τό εμπόριον ήρχισεν από τής επομένης. Πολλοί Ίνδοι έφεραν ό,τι παλαιά δέρματα τους έπερίσσευον εις άντάλλαγμα δε έλάμ-βανόν τουφέκια, γλυκίσματα και όραία φαγητά — πράγματα, τα όποια ούδέποτε ό Τόλματ δεν τους έπρομήθευε. Ο Ίνδος εις εν φύσεως έξυπνος επι χειρωνακίας και ούτω ή φήμη του μαγαζιού των δύο νέων δεν ήργησε πολύ να εξαπλωθή εις όλην την περιφέρειαν.

— Για κύττα δώ. Πρόπει να πάμε να επισκε-φθώμεν τόν Τόλματ, λέγει μία μέρα ό Κόλιν. Άφησε τόν Τσάλκο, τόν Ίνδο, που είχαν προσλάβει φησαν τόν Τσάλκο, τόν Ίνδο, που είχαν προσλάβει έξεκίνησαν επιβάντες της βενζινακάτου διά τό μέρος όπου ήταν τό μαγαζι του Τόλματ.

Ο πραγματευτής τους ύπεδέχθη με παγωμένη ματιά όπως πριν εις τό ίδιο μέρος, ό δε Κόλιν με τόν ύποκόπανο ένός μεγάλου ρεβόλβερ που έξείχε από τό ξωνάρι του έπροχώρησε και άρχισε να όμιλ-η.

— Άκου δώ, φίλε μου, λέγει ανοίξαμε ένα μαγαζι στη λίμνη, όπως θα ξέρης ίσως, είναι δε περιττό να θυμώνης και να μη έγκρίνης την ιδέα μας, έπειδή είμεθα αποφασισμένοι να μείνωμεν. Έπειδή όμως ήσθες εδώ έδώ πέρα πολύ πριν από μās επιθυμούμεν να είμεθα δίκαιοι. Εάν λοιπόν θέλεις να συνεταιρισθής μαζί μας, θα σου δώσωμεν ένα γερό μερίδιο από τα κέρδη, σου δίδω δε τό λόγο μου, ό,τι μαζί μας θα κερδίξης πολύ περισσότερα ή μέχρι τούδε που εμπορεύόσασα μόνος.

Ο Τόλματ απέστρεψε τό κεφάλι του με άγριο μουγκρητό γοργίλλα.

— Να συνεταιρισθώ μαζί σας; άνέκραξε σφυριχτά μαζί σας. Φευγάτε από δώ και άδειάστε μου τα πιάτα πριν σάς σκοτώσω και τους δύο σάν ποντικούς. Φευγάτε, σάς λέω.

Ο Κόλιν και Νεβίλ δεν έπεχείρησαν να τόν ύπακούσουν. Έστάθησαν σταθεροί και άκίνητοι εις την θέσιν των και εκύτταζαν τόν γενειοφόρο ξένο με ύφος ώσάν ή θέα του να τους διεσκέδαζε. Ο Τόλματ έπροχώρησεν άπειλητικός.

— Αν ανοίξετε μαγαζι ή εμπόριο εδώ πέρα, τους ειπε άγρια, θάχετε να λογαριασθίτε μαζί μου. Καταλάβετε;

— Άκου δώ, άνέκραξεν ό Κόλιν ή χώρα έτούτη δεν έγεινεν βέβαια γι' ανθρώπους σάν κα' έσένα, σου λέγω δε ότι αν επιχειρήσης να μās παίξης κανένα από τα παιγνίδια που ξέρεις γρήγορα θ' ανακαλύψης ότι έγελάσθηκες.

Ο Τόλματ τότε έπροχώρησε μερικά βήματα και με μία γερή κλωτσιά άναποδογύρισε την βενζινακτον. Οι δύο νέοι έσκυψαν, την έσιαξαν, την έσπρωξαν και άπεμακρύνθησαν κυττάζοντας τόν με γελαστά μάτια τόν γέροντα, που καρφωμένος στη θέα του τους παρακολουθούσε ρίχνοντας του άγριες ματιές.

Γ.

Όλα προχωρούσαν κανονικά μέχρις ότου τό εμπόριον των έλαβε την τελειωτικήν του εγκατάστασιν. Ο Κόλιν και ό Νεβίλ δεν έμειναν ποτέ χωρίς επισκέπτας.

Τέλος αποφάσισαν να προμηθευθούν ό,τι εις τα ήπομακροσμένα εκείνα μέρη θεωρείται πολυτέλεια και είναι ένδειξις πλούτου — μία άγέλαδα. Έφτασαν δίπλα από τό μαγαζι με σανίδες ένα μικρό βουστάσιο και δεν άργησαν να φέρουν την άγελάδα, ή όποια τους έχρησίμευε και ως θανάσιον.

(Η συνέχεια εις την 8ην σελίδα)

ΕΚΛΕΚΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

ΠΟΙΟΣ ΠΡΩΤΟΜΙΛΗΣΕ :

(Ένα νοσταλγικό Ιταλικό παραμύθι).

Μιά φορά κι έναν καιρό ήταν ένας παπουτσιές και η γυναίκα του. Μία μέρα ο άνδρας είπε:

— Άς τηγανίσουμε λίγα ψάρια για το γεύμα.

— Πάει καλά, ελπ' η γυναίκα του κι άρχισε ν' ανάβει τη φωτιά έτοιμη να τηγανίσει τα ψάρια.

— Άμέσως όμως άφησε κάτω το φουερό και είπε:

— Άγαπημένε μου, πώς θα τηγανίσω τα ψάρια, που δεν έχω τηγάνι;

— Να πής να σου δανείσω η αδερφή σου το δικό της, έδω παρακάτω, ελπ' ο παπουτσιές.

— Αν φτάνω θα σόηση η φωτιά κι έπειτα δε θα μπορέσω να τηγανίσω τα ψάρια. Μου φαίνεται καλλίτερα να πής εσύ, ελπ' η γυναίκα του.

— Άλλ' ο άνδρας της ήταν κοιρασμένος και έδω-
γόνονταν να καθίσει στην πόρτα να παπού-
ται του.

— Άκου δά, ελπ, αν πής να φέρεις τηγάνι θα προσέχω εγώ τη φωτιά και έκτός αυτού, μόλις αποτελειώσης τη δουλειά σου αναλαμβάνω να πάω εγώ το τηγάνι πίσω στην αδερφή σου.

— Έτσι η γυναίκα πήγε στο σπίτι της αδερφής της να δανείσθ η ένα τηγάνι. Καθώς βγήκε απ' την πόρτα γύρισε και είπε:

— Πρόσχε μη σβιούθ η φωτιά τώρα που θα λείπω.

Σε λιγάκι επέστρεψε με το τηγάνι στο χέρι. Τηγανίσει τα ψάρια κι έπειτα κάθισαν κι οι δυο να φάνε. Τα ψάρια ήταν νοστιμώτατα, κι ο πα-
πουτσιές κι η γυναίκα του έφαγαν τόσο πολύ, ώ-
στε μετά το γεύμα δεν μπορούσαν να κινήθουν.

— Επ' τέλους όμως η γυναίκα σηκώθηκε κι άρχισε να σηκώνει το τραπέζι.

— Να τό τηγάνι, ελπ, πρέπει να τό πής πίσω στην αδερφή μου.

— Άλλ' ο άνδρας της δεν ήθελε να πάη τό τη-
γάνι πίσω και είπε:

— Τό τηγάνι ανήκει στην αδερφή σου και δε βλέπω για ποιά λόγο πρέπει εγώ να της τό πάω πίσω καλλίτερα είνε ν' άρχίσουμε κι οι δυο τη δουλειά μας κι ύποιος από μιά πρωτομύληση θα πάη πίσω τό τηγάνι.

— Πάει καλά, ελπ' η γυναίκα του και κάθισε να πλέη την κλάσσα της. Ο παπουτσιές τράβηξε τό σπάγγο του κι άρχισε να ράβη ένα ζευγάρι πα-
πούτσια.

Για πολλά ώρα εργάζονταν και μέσα στο δο-
μάτιο ήταν σιγή. Σιγά - σιγά ο άνδρας άρχισε να σφυρίζη κι η γυναίκα να σιγονταγουδάη, κι έτσι κάθονταν, σιγονταγουδώντας εκείνη καθώς έπλεκε κι' εκείνος σφυρίζοντας καθώς έραβε.

— Εργάζονταν, εργάζονταν κι' εξακολουθούσαν να εργάζονται. Η ώρα περνούσε κι' άρχισε να δρα-
νιάζη. Εσπρίονταν και σιγονταγουδούσαν, αλλά κανείς απ' αυτούς δεν έμύλησε.

Τέλος ένας χτύπος ακούστηκε στην πόρτα. Κα-
νείς απ' αυτούς δεν είνε έμπρός και κανείς δεν άφησε τη δουλειά του για να πάη στην πόρτα. Έ-
τσι, αφού χτύπησαν δυο και τρεις φορές, ένας άν-
θρωπος άνοιξε την πόρτα και μίτηε μέσα.

— Θέλω να μου φτιάξης ένα ζευγάρι παπού-
τσια, ελπ.

— Άλλ' ο παπουτσιές δεν είνε λέξι. Σφύριξε μόνο και εξακολουθούσε τη δουλειά του. Η γυναίκα του σιγονταγουδούσε πλέκοντας, αλλά τα μάτια της έπαιζαν.

— Καλό είνε κι' αυτό, ελπ, ο άνθρωπος σαστι-
μένος. Ήδη έδω σ' έναν παπουτσή και δε θέ-
λει να μου φτιάξη ένα ζευγάρι παπούτσια, άλλ' ούτε να μου μιλήση. Πηγαίνω σ' άλλο μαγαζί να-
ρω καλλίτερους ανθρώπους.

Κι' έφυγε κλείνοντας την πόρτα πίσω του.

Σε λιγάκι άλλος χτύπος ακούστηκε στην πόρτα.

Ούτε ο παπουτσιές, ούτε η γυναίκα του θέλησαν να φωνάξουν έμπρός, αλλά σε μία στιγμή μια κα-
λοντυμένη κυρία μίτηε μέσα.

— Θέλω να μου πλέξης ένα ύφασμα για παλ-
τό, ελπ στη γυναίκα.

— Άλλ' εκείνη δεν άπνηγχε. Έξακολουθούσε να πλέη σιγονταγουδώντας ενώ εργάζονταν. Ο άν-
δρας έγραβε ενώ ένα χαμόγελο φαίνονταν στο πρό-
σωπό του.

— Αυτό είνε πολύ περίεργο, ελπ η κυρία!

— Ήρθα εδώ να σου δώσω δουλειά να κμάης κι' ούτε να μου άπαντήσεις δε θέλεις. Μη περιμένεις να σου ξαναδώσω δουλειά.

Κι' έφυγε με θυμό.

— Ύστερ' από λίγο τρίτος χτύπος ακούστηκε στην πόρτα, αλλά και τώρα ούτε ο παπουτσιές ούτε η γυναίκα του φώναζε έμπρός. Ο χτύπος έπανε-
λήφθη πάλι και πάλι, κάθε φορά δυνατώτερος, που φαίνονταν πως θάπαζε η πόρτα άνοιξε με μία σπρωξιά κι' ένας στρατιώτης, με τό ξίφος κομα-
σμένο απ' τη μέση του, μίτηε μέσα.

— Κόψε μου μια λουρίδα και ν' ασφαρίη, να σφυ-
ρίξη και ν' εργάζεται.

— Ο παπουτσιές δεν είνε λέξι. Έξακολουθούσε να ράβη και σφύριζε καθώς εργάζονταν.

Αυτό κομμάνηκε πολύ τό στρατιώτη.

— Κόψε μου μια λουρίδα, είδεη θά σου πάρω τό κεφάλι, ελπ σείοντας τό σπαθί του.

— Οσάσο ο παπουτσιές χωρίς να πη τίποτε εξα-
κολούθουσε να εργάζεται και να σφυρίξη, να σφυ-
ρίξη και ν' εργάζεται.

Αυτό είχε παραφορμάσει τόν στρατιώτη. "Ωρ-
μησε κι' άρπαξε τόν καλόν μας παπουτσή κι' έβγα-
λε τό σπαθί του έτοιμος να τό κόψη τό κεφάλι.

Τότε η γυναίκα πετάχτηκε, αφήνοντας τη δουλειά της, και φώναξε:

— Για δύναμη του Θεού, μη σκοτώσης τόν άν-
δρα μου.

Ο στρατιώτης χαμήλωσε τό ξίφος κι' ο παπου-
τσιές γυρίζοντας προς τη γυναίκα του:

— "Α, μαράδο, ελπ, εσύ πρωτομύλησες κι' έτσι θα πής πίσω τό τηγάνι, ενώ εγώ θα κόψω τη λου-
ρίδα έστουτου του καίμενου του στρατιώτη.

Η γυναίκα άρχισε να μουρμουρίη θυμωμένη κι' έπειτα να γελά. Πήρε τό τηγάνι στο χέρι και βγήκε. Ο παπουτσιές κίτταξε να βρή ένα κομμάτι πετό να κόψη τη λουρίδα.

— "Α, είμαι κνηστής, ελπ κι' όταν ο στρατιώ-
της τόν ρώτησε σε τί γίνε έκέρδιος, άπνηγχε.

— Σ' ύπομονη' και έξήγησε τού στρατιώτη την αίτια της σιγής του.

Ο στρατιώτης έσκασε στα γέλια και είπε:

— Μου φαίνεται πως και σ' κι η γυναίκα σου έπαίξατε ένα τραγικό παιχνίδι. Και ποιά είνε τό ά-
ποτέλεσμα; Έχασατε μια παραγγελία παπούτσια, η γυναίκα σου έχασε μια καλή παραγγελία να ή-
φάνη ένα ύφασμα κι' όλα αυτά γιατί κανείς από σ'άς δεν έννοωσε να ύποχωρήση για τόν άλλον.

— Να, άπνηγχε ο παπουτσιές. Είνε αλήθεια πως ζημιώθηκαμε. Αυτό όμως μ'άς έβαλε μυαλό κι' άλλη φορά θα ξέροουμε να φερθούμε καλλίτερα.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

— Ναι, άπνηγχε ο παπουτσιές.

ΑΠΟ ΔΟΥΛΕΙΑ ΣΕ ΔΟΥΛΕΙΑ Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΥΠΟ ΑΛΦΡΕΔΟΥ Κ. Β. ΦΛΕΤΣΕΡ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Συγγνώμη, θα μπορούσατε, σάς παρα-
καλώ, να μ'ας πείτε πως μπορούμε να πάμε στο
αεροπλάνο, όπου θα σιέσθ η βασίλειος Γε-
ώργιος; είνε ο Ρίτσαρτσον προς τόν Μα-
χαριάν.

Μ'ας άπνηγχε άμέσως και με τόση προ-
θυμία, που μ'ας φάνηκε σχεδόν άσπείο. Ο Μα-
χαριάνς δεν ήταν σόβα, με καθάρην δε φρι-
γην και εις άπαισιον Άγγλικήν, (επειδή ή-
ταν τελειόφοιτος τού Πανεπιστημίου τού Κέμ-
πριτζ), μ'ας είνε πως θα μπορούσαμε να πάμε
να επισκεφθώμεν τό πεδίο τών έσσιών. Η-
τό όφηλδς, νέος στην ήλικία, πολύ μελαχρο-
νός και φορούσε μάην έλάνωρη Εσκαπικήν,
ιατή φορεσιά. Η σ'ένδεξ, τών φορέσας ένα
κοινό σκούρο φόρεμα και πάνω απ' τό καπέ-
λο της είχε ριγμένο ένα βαθύ μαύρο βέλο.
Και οι δυο τους έσσιαν ν' με τούς άρελεις
των τρέσας όν κοινέ άνθρωποι.

— Ύστερ' από λίγες ήμέρες εγώ κι ο Ρί-
τσαρτσον έξοικονώμεθα μέσα σ' ένα βαγόνι τού
της θέσεως μ'α' εν τέσσαρες Άγγλους στρα-
τιώτες. Επηρεάζουμε εις τη Λαχώρη, τετρα-
κόνια περίπου μίλλια βρεϊτς τού Νιέλζι. Τη
τηνός μας είχε σταματήσει από τινων σιγ-
μών εις κάποιο σταθμό, διαν δε άρχισε να έ-
κινεί, έξέπλησσε "Ακουα κάποιοι που έφθί-
νισαν" ή Λαχώρη.

— Ρίτσαρτσον, ξύλνα. Φθάσαμε στη Λα-
χώρη, έφθνα, σκεπτόντας τόν δυνατά. Τό
τραίνο κινώσταν άσφα καθώς έφινε τό σταθμό.

— Έβγα έξω κι' άρπαξε τό πράγματι
μας, καθώς θα σ'οι τό ρίγινε, τού είπα.

Με της φωνής μας ξυπνήσαμε τούς σιγα-
τιώτες και ο Ρίτσαρτσον ανήδης έξω. "Είπα
έξω μέσα στο βαγόνι ν' μαζέσω τό μαγαζί
μας, εγώ δε τράνω όλοένα ήρσιος να τρέχη
ρηγροδότερα. Πένταξα έξω μια δαλίτζα. Ο
Ρίτσαρτσον δεν υπόρεσε να την άρπάξη. Πέ-
ταξα και την άλλη, αλλά κι' αυτή διέφυγε απ'
τά χέρια τού Ρίτσαρτσον. Έπειτα πέταξα
τούς δυο σάκκους μας. Ποιέ στη ζωή μου δεν
είχα κινήθη γρηγορότερα. Οι στρατιώτες δεν
μ' άφησαν μόνο, αλλά με έδοθήσαν πετώντας
κι' αυτοί έξω τό πράγματι μας. Παπαλόνι,
παπούτσια, σενάκια, ποκάμισα, βούτσια,
κάλλες και διάφορα είδη τουαλέτας, σιγ-
φογρήσαν ως εις άνεμοστρόβιλον καθώς τα
πετούσαμε έξω.

Τό τραίνο έτρεχε τώρα είκοσι μίλλια την
ώρα. Πήδησα έξω και βρέθηκα καταγής άνι-
σκελλα. Έμεινε στη σιάνη αυτή με τό νυχ-
κά μου και ξεπλύνθη, ενώ οι επιβάται έκεί-
τασαν από τό πνέσθρα τών βαγονιών ως να
βλεπαν μεθυσμένους, καθώς κινώσταν γρήγορα
μαρσοτά.

Τι σιγή! Εκκλήθηκε διαν εγώ και ο
Ρίτσαρτσον υποβήσαν, συνητήθημεν, ενώ
έλα τό πράγματι μας ήσαν σκεπτόμενα πάνω
ε'ς την ιοιμετισσιωμένη εξέδρα τού σταθμού.
και οι δυο. Έγνωσαμε τόν πρόξενον της Λα-
χωρής και διά μέσον αυτού τών Αμερικανών
έδοθησαν, τόν αντιπρόξενον της Ελβετίας
ας τών Πετρελίων και πολλούς άλλους νέους
επιχειρηματίας. Όλοι μ'ας έφλοέσσαν θα
επικά. Πολλές φορές μ'ας προσέκαλεσαν σιγ-
για των εις γεύμα, μ'ας εισέγαγον εις τας
έσας των έλάνωμεν υφών εις διαφόρους κα-
σμικός συγκεντρώσεις. Κατά τήν ήμεραν εις

όποιαν σπανίως δίνονται να εδρεθί ο άνθρω-
πος κατά τας έπιδ το πρωί. Καθίσαμε πάνω
στην εξέδρα τού σταθμού και γελοώσαμε - γε-
λοώσαμε.

Τέλος άπεσφύθημεν εις κάποιαν άκρη και
εμπνεύμεθα, ενώ ο σταθμάρχης μ'ας επληρώσε
για να μ'ας δώση βόθεια.

— Γιατί δεν ήπνευχε κανείς που να φανί-
ξη τούς σταθμάρχες σε τούτα τα ραίνα; τόν ρώ-
τησα. Όσοις ρώτησε είνε τούτος, με την αλή-
θεια, ν' απεθίβεται ο κόσμος στη Λαχώρη.

— Μα δεν είνε εδω ή Λαχώρη, είνε ο
σταθμάρχης.

ΓΚΑΡΝΕΡ ΤΟΛΜΠΑΤ

(Συνέχεια εκ τής 5ης σελίδος)

μέσον ορελάμιας, επειδή πολλοί Ίνδοι τούς έπικρέπτονταν μόνο και μόνο για να βλέπουν το ζώον, τό ποσόν ήτο τόσο σπάνιον εις την περιφέρειαν εκείνην.

Τήν ήφριαν να πλανήται ελεύθερα κάθε μέρα εις τό δάσος και ό ήρος του κουνουνιού, που ήρε σε στό λαμό της ενώνονταν με τό χαρωπό κελάηθισμα των πουλιών ποσόν μέσα στα φυλλώματα από τό χάραγμα έως τό σούστωμα.

Μιά θραυιά έν τούτοις ή αγέλαδα των δέν άπότησεν εις την πρόσκλησιν του ύπηρέτου των Τσάλλο. Ό Ίνδός έπροχώρησε μέχρι του χειλούς της όχλης, την εφώναντε δυνατότερα, αλλά τό ζώον δέν έφαινετο πουνάνα.

Ό Τσάλλο έτρεξε και είδοποίησε του κυρίου του.

— Τώρα θυμάμαι, λέγει ό Νεβίλ, ότι δέν άκούσα τό κουνούνι της από τό πρσί. Μήπως έπαθε τίποτε;

Οί δύο άδελφοί όχησαν μαζί, έφραξαν παντού, νηχτήθηκαν μέσα στό δάσος και σέ μιά στιγμή που άπελάσθησαν και ένόμισαν ότι την είχαν χαμένη, έστράφησαν γιατί ό Κόλιν έαφνικά είχε πέσει πά νω σέ κάτι μαλλιαρό, που τούς έφραζε τό μονοπάτι. Έτέντωσε τό χέρι του και λέγει:

— Τί είν' έδώ πέρα ;

Τήν ίδια στιγμή άναφαν ένα σπρίτ και είδαν μπροστά των κρεμασμένη από μιά ένδική σφυρηλατιά την άτυχή αγέλαδα — νεκράν. Κάποιας της έφριξε τί θηλειά, την έπιασε από τό μικροστίνα πό δια και βότερα την κρέμασε από τό λαμό. Φαίνεται ότι θάταν εκεί κρεμασμένη πολλές φορές.

“Άρχισαν να κούνον τό σπρίτ, ότε έαφνικά ό Κόλιν που είχαν άνάφη και δεύτερο σπρίτ, άνεφώνησε.

— Βλέπεις έδώ ;

“Έδεξεν εις τόν άδελφόν του τά ίχνη άνθρωπί των πατημάτων.

— Δέν εινε πατήματα Ίνδου, λέγει ό άλλος, επειδή δέν φαίνονται πατήματα με μοκασέν (μαλάκι ύποδημάτα από λεπτό λευκό δέρμα, που φορούν ό Ίνδοι).

— Τότε κάποιος λευκός είνε ό δράστης.

Ό Νεβίλ έπώστρεψε πρός την κατασκήνωσι, ένφ ό Κόλιν μαζευμένος σ' ένα θάμνο δίπλα στη νεκρά αγέλαδα έφύλαγεν εκεί, έλπίζον να συλλάβη τόν δράστην.

Η νύχτα έπροχωρούσε γρήγορα, μαύρη σαν πίσσα. Μιά λυγξ, που έμυσίθηκε τό κρέας της αγέλαδος, έκούθη εκεί κοντά κ' άρχισε να κώνη κάκλους, ένφ ό Κόλιν προσπάθησε να μένη άκίνητος και να μή κώνη και τόν παραμυκρόν θόρυβον μέσα εις την κρύπτην του. Η φρουρήσις έκείνη ήτο άρεκτά ένενυριστική και δυσάρεστος, άλλως τε τό φθινόπωρο ήταν περί τό τέλος του και έκανε διαπεραστικό ψύχος της νύχτης.

Η παρουσία της λυγξ έπεισε τόν Γκάρνερ Τόλμπατ, ότι τό σχέδιόν του έπέτυχε πλήρως άφ' ένός και άφ' έτέρου, ότι δέν ήταν κανείς άνθρωπος εκεί κοντά. Για τούτο έπροχώρησε πρός τό μέρος του άπαγχονισμού με προσφύλαξεις, ένφ ή λυγξ άκούσασα τά θήματά του άπειμακρόνθ σκούζοντας θυμωμένα. Ήταν περίπου μεσονύκτιον. Τά θήματα του ζένου έπλησίασαν περισσότερον, ότε αίφνης ό Κόλιν κρίνας ότι ή κατόλληλος στιγμή έφθασε, έπετάχθη από την κρύπτην του και μ' ένα πήδημα ήρπασε τόν Τόλμπατ από τά γένηα, τόν άναποδογύρισε χάμω και άρχισε να τόν γρονθοκοπών άγρίως πρην τόν άφρη ή συνέληξη από την έκπληξιν του.

Ό Τόλμπατ ήταν πολύ δυνατός άνδρας και για τούτο μόλις ή πόνη έκπληξίς παρήλθε δέν έχασε καρόν. Σηκώθηκε από χάμω και μόνον ύπερασπίσθηκε τόν έαυτόν του, αλλά έδωσε στόν Κόλιν τέτοιον ξύλο, που τόν έκανε να γυρίση σχεδόν άγών.

“Ολοι οι σκύλοι με άνοιχτό στόμα και άπειλητι κα δόντια έφρέθησαν έμπρός του, τόν περιεκύκλωσαν

οιστος εις την σκηνήν του.

Έν τούτοις ή έν προθέσις δολοφονία της αγέλαδος των ήταν κάτι τό όποιον οί δύο άδελφοί δέν μπορούσαν να παραβλέψουν ή να ξεχάσουν εύκολα και διά τούτο την έπομένην τό πρσί μετέβησαν εις τό μαγαζί του πραγματευτού. Ό Τόλμπατ αντί άλλου χειριστιού μόλις τούς είδε, έπυροβόλησε έναντίον των μ' ένα παλαιό, σκουριασμένο τουφέκι γεμάτο σκάνια, που μόνο για σπουριγία ίσως θάταν καλά, ένφ οί άλλοι δύο έβαλαν τό μαγαζί τόν στό σημάδι και άρσι έφριξαν χάμω ότι έμπόρευμα είχε κρεμασμένο έξω, άπεσούθησαν.

Ό χερμών έπλησίαζε και οί δύο άδελφοί έπρεπε νά προμηθευθούν δίχτυα, παγίδες, και έλκωθρα για να πωλούν εις τούς Ίνδους, εις τούς όποιους δίλοι οί έμποροι χορηγούν άπεριόριστον πίστωσιν, έπειδή τά γεωφικά και άλλότα αυτά παιδιά τών διασών εις τό έγήτημα της πληρωμής των χρεών των είνε τιμητάτοι.

Ένα πρσί, ένφ τό χιόνι ήταν παχύ πάνω στη γη, ό Κόλιν πατηρήσεν πάνω εις την στέγη της καλύβας τών ένα δέμα από έλαφι αυλωμένο. —Τί είν' αυτός Τσάλλο ; έφώνησεν εις τόν ύπηρέτην του ό όποιος άνέβηκε εις τί στέγη, ήρπασε τό δέμα, τύριξε πάνω στό χιόνι και μαζί μ' αυτό έπιασε ένα μεγάλο κομμάτι κρέας από καριμπού, που ήταν τυλιγμένο μέσα. Φαίνεται ότι κάποιος παπάς ή πραγματευτής περνώντας από κει, τό άφρισε τί νύχτα εις άνταπόδοσιν προηγούμενης φιλοξενίας που έτυχεν εις τό μαγαζί, όπως συνήθιζον να φιλοδορούν εις τό μέρος εκείνα του άπο δαρράν.

— Περιέργο όμως που δέν άκούσαμε τά κουνούνια του έλκωθρον του, πατηρήσεν ό Κόλιν, ίσως ήτοι δέν παραπονούμεθα φυσικά. Πράλλο άφρισε τό δίχτυ, που ρίξαμε μέσα στό ποτάμι διά φάμε μπιζόλες από καριμπού σήμερα.

Έφαγαν λοιπόν από κείνο τό κρέας για πρόγευμα, αλλά μιά ώρα άργότερον και οί τρεις άνθρωποι — οί δύο άδελφοί και ό Τσάλλο — κατελήφθησαν από τρομερούς πόνους στα πόδια και άναπόφρα κομψήματα. Ό Νεβίλ μόλις έποφύθηκε να φωνάξη:

— Στυρνχίν. Μας έδηλητήριασαν.

Και έπειτα έπαινον άναίσθητος στό πάτωμα.

Οί άλλοι δύο έφύσωντο εις τσιανήν κατάστασιν ώστε δέν μπορούσαν ούτε πρός τό έριμάρι που περιείχε τά γεωφικά να σφυρύνουν, αλλά έμενον στη θέση των σκούζοντας τρομερά μέχρις ότου ήκουσαν της φωνής των μερικώ Ίνδοι, από την πλησιέστεραν σκηνήν, και έσπευσαν να τούς φέρουν τόν γιατρόν της φυλής των, ό όποιος τούς έδωσε κάποιον

γιατρικό που έδίδραζε τά κακά πνεύματα, του όποιου ή μπουριά ήταν τέτοια ώστε θάκανε και ένα παράλανο να πεταχθή από τί θέση του και ν' άρχισή να χορεύη.

“Υστερ’ από λίγες ήμέρες ό Κόλιν και ό Νεβίλ χλωμοί και άδυνατισμένοι έξήτησαν τό κρέας του καριμπού. Έξηρησούθη, όπας είχαν άλλωστε ύποπτευθή, περσίσε άρεκτιν όσιν στρυχνίνης — του τρομερού δηλητηρίου, τό όποιον έβαζαν εις τό κρέας για να σκοτώνουν λύκους.

Όταν ό Τσάλλο ήκουσε περί δηλητηρίου, έπρόφερε με σιγανή και θυμωμένη φωνή του Τόλμπατ τό όνομα και ειπε ότι θα πήγαινε να θάψη τό κρέας θαθεία στη γη. Πραγματικώς όμως πήγε και τό έκανε (όχι θαθεία όμως) έξω από την καλύβα του Τόλμπατ, επειδή μετά δύο ήμέρας σ' όλες της σσηνές έμειναν ότι τά σκυλιά τών έλκωθρων του Τόλμπατ έφύσθησαν από δηλητηρίασιν στρυχνίνης.

“Αν ύπήρχε λόγος διά τόν όποιον οί δύο άδελφοί και ό πραγματευτής έμεινόντο κατά τās πρώτας ήμέρας, τώρα βέβαια ό λόγος αυτός ήτο ισχυρότερος. Τό δυσάρεστον γεγονός, ότι άκόμα και αυτή ή ζωή των εύρίσκετο έν κινδύνω ένόσω ό Τόλμπατ έμενεν εκεί πλησίον, τούς έκανε να σκεφθούν, ότι ώφειλον να λάβουν σύντομα μέτρα. Με χαι τούδε είχαν χειρισθή τό ζήτημα κίνσος έλαφρά, αλλά τό έπεισίδιον της στρυχνίνης τούς έπειθε ότι δέν έπετρέπετο να γελούν και να παίζουν παιά. Έάν δέν προσέτρεχεν ό Ίνδός γιατρός να τούς προλάβη όρισμένως θα πέθαιναν.

“Ένα άπόγευμα, περί τά τέλη του χειμάνος, ό Κόλιν πήρε τό επαναληπτικό όπλο του μαζί του και λέγοντας εις τόν άδελφόν του, ότι θάβγαινε για να χτυπήση καμιά πέρδικα για τό δείπνο, έξεκίνησε, διέσχισε την λίμνην και έπροχώρησε μέσα εις τό πυκνόν δάσος, που απλώνονταν άπέναντι. Έκει ύπήρχε ένα στενό μονοπάτι, που είχε ακολουθήσει πολλές φορές πρωτίτερα και τό όποιον ώδήγη εις ένα άνοκτόν όπισθήποτε μέρος όπου αί πέρδικες ήσαν άφθονοί.

“Έφρεσεν έν τούτοις, για να πάη εκεί, να περάση ένα όρημητικό και βαθύ ποτάμι, τό όποιον δέν είχε παγώσει έντελώς. Τό τούτοιν άπείτη διά φορά επανήλθιν πηδήματα από δρόμου εις δρόμον μέσα στό νερό, όπου τό παραμυκρό γλύστημα θα τόν έφραζε μέσα στό νερό, κάτω από τό στρώμα του πάγου ίσως έν του όπολου άλλες έλαίδες διασώσας ύπληχον.

Ό Κόλιν είχε διασχίσει τό ποτάμι αυτό πολλές φορές τό καλοκαίρι και, μολοντί άνεγνώριζε τόν κίνδυνον που διέτρεχε τώρα, δέν έδίστασε ούτε μιά στιγμή. Ό δυνατός άνεμος φωνή έσάφως από

τάς όχθας τό μαλακό χιόνι. Ό νέος ήρχισε να πηδή από πέτρα σέ πέτρα και μετ' άλλον έπέρασε εις την άπέναντι όχθην, σκεπτόμενος, ότι αν έδυάμουνε ό άνεμος θάταν προτιμώτερο να κώνη δίλον τό γύρο των πέντε μιλίων ή να ξεναπεράση τό ποτάμι.

Ό άνεμος ένδυνάμυνε κάλως και έφαινετο ότι θα έκόνιζε. Καίτοι δέν ήταν ακόμα ούτε τρεις η ώρα, άρχισε ήδη να νυχτώνη.

— Καλλίτερα, φίλε μου, να τραθήξης τό συντομώτερο δρόμο, λέγω, ένώ, έμολογούσες ό Κόλιν θαρείς πως εινε παιγνίδια να διαβής τί λίμνη με χιονοκαταιγίδα ;

Έπροχωρούσε εις τό δάσος, περιπατών με προσφύλαξεις καθώς ήκουε τό κρότη — κρότη, που κώνουν η πέρδικες, αλλά δέν είχε κάμει περισσότερον από διακόσια βήματα όταν μιά χιονοστιβάς τόν έχτύπησε στό πρόσωπο, έπειτα δεύτερα, τρίτη... Ό Κόλιν ήναγκάσθη να γυρίση έσπευσμένως κατόπιστας προσεχτικά μη χάση τό ίχνη των ίδιων του βημάτων. “Αν τό χιόνι έστρώνετο θάκανε βέβαια τό δρόμο.

Μόλις έφθασε εις την όχθην ένκοιτοστάθηκε μιά στιγμή άναμειψών την δύναμιν του άνέμου, έπειτα δέ πινάξον από τά ύποδημάτα του τό χιόνι που είχε έπικολλήσει, άρχισε να περνά πηδών από πέτρα σέ πέτρα μέσα εις τό νερό.

“Ακριβώς εις τό μέσον του ποταμού ήτο ύποχρεωμένος να κώνη μεγαλύτερο πήδημα μεταξύν των δύο δρόμων που έξερχον από την έπιφάνειαν, τό νερό ήταν πειό βαθύ, μαύρο, άπειλητικό. “Αν τώρα μιά ξαφνική σιτιάδα φρούσε ακριβώς που έπηδούσε και ήταν στόν αέρα ;

Ό Κόλιν έδίστασε, σάν κάποιον προαίσθημα να τόν έφρόδιζε. “Επειτα όμως πήρε άπόφασι κ' έπείδισε.

“Ητο άργά όταν είδε ότι ό δρόμος έπ' του, όποιον θα πατούσε (ό όποιος πρωτίτερα ήτο ξηρός και στεγνός) ήταν τούτο σκεπασμένος με παχύ στρώμα πάγου. Μόλις λοιπόν άπείσε, γλύστησε, έταλαντεύθη, έπροσπάθησε να κρατήση την ισορροπία του, δέν τό κατόρθωσε κ' έπεσε μέσα εις τό παγωμένο νερό, που κολούσε όρημητικά.

Η πρώτη επέσις του Κόλιν ήτο ότι είχε φθάσει αυτήν την φρασίν τό τέλος του. “Ησθάνθη ότι παγωμένο νερό να τού διασπέρζε τά σπρίκα εις βαθύ ύδωρ, ή επαφή του του έκανε την σάρκα σάν φωτιά. Έκωλυμίδους όσο μπορούσε προσπαθών να φθάση εις την άκτύν, αλλά ξαφνικά μιά παραλόσιση άδυναμία έκρίνεσε τά μέλη του. Και τότε, όσάν εις ένα κακό όνειρο, είδε άντίκον του, έπ' της άπέναντι όχθης δέχον σάν μαρμαρωμένον τόν Τόλμπατ τόν πραγματευτή, ό όποιος τόν παρακολούθουσε με παρανοήματα μάτια και μιά έκφρασι άγρια, που τόν έκανε να μοιάξη όσάν γοργίλλας.

Δ'.

Ό Κόλιν, φυσικά ούδέποτε θα μπορούσε να φαντασθή, όταν έξεκίνησε εκείνο τό άπόγευμα για τό κανήν, ότι ό Τόλμπατ τόν ήκολούθει. Ό πραγματευτής τόν είδε να περνά τό ποτάμι, τόν άφρισε να προσχωρήση κρυβόμενος πίσω από τά δένδρα, κάθε τόσο για να μή τόν ιδή ό νέος, έπειτα δέ όταν τόν έχασεν από τά μάτια του, έπροχώρησε στό ποτάμι, έφθασε εις τό μέσον όπου οί δύο βράχοι που έξείχον, άπειχον περισσότερο τών άλλων και άπαιτούσαν μεγαλύτερο πήδημα, έκωνη με προσοχή και άρχισε να όλνην νερό πάνω στόν ένα βράχο. Τό νερό άπέγινε άμέσως και σιγά - σιγά έγινε τό στρώμα του πάγου, που έκαμε τόν Κόλιν να γλύστηση και να πέση μέσα στό παγωμένο νερό.

Και τώρα που τό σχέδιό του έπέτυχε, ό πραγματευτής σηκώθηκε όρθιος από τό μέρος εις τό όποιον ήταν κρυμμένος και παρακολουθούσε την τελευταία σκηνήν του δράματος.

“Έβλεπε λοιπόν ένα κατάχλωμο πρόσωπο πάνω από τό νερό — τό πρόσωπο ένός νέου εις τό όποιον ή ζωή ήταν παραμυκτό και πολιτικός — και δύο μάτια καστονά εις τά όποια έκασκεπίζονταν η φροσύνη του θανάτου. Ήταν η έκφρασις, ήταν η ματιά, που θα μπορούσε να κινήγη έναν άνθρωπο

καθ' όλην του την ζωήν — τό κατάλευκο πρόσωπο, τό γεμάτο φρόνη μέσα στη όρημν των μαύρων νερών, τόσο έπάλαιε με τό θάνατο.

Διόσκολον είνε να πη κανείς τί ακριβώς έντύπωσιν έκαμεν εις τόν Τόλμπατ τό θέαμα αυτό. Ίσως άνεκίνησε μέσα του κάποιαν άνάμνησιν από την παρελθούσαν νεότητά του, ίσως άναψε μέσα του κάποια σπία άνθρώπινοισι και εύπλαγχνίας ή έσως, όπως τό παθόντων πολλοί δολοφονοί και κακουργοί ακριβώς εις την στιγμήν της έπιτελέσεως του άπαισίον έργου άναμετρούσι τό μέγεθος της πράξεώς των και μετανοούν άρχισε να αισθάνεται τās πρώτας τύψεις του συνειδότος.

“Οτιδήποτε όμως και αν έννοιασε, τό άληθές είνε πως ότι ένήργησε τό έκαμε γρήγορα. Με τό θέαμα τού παγωμένου άνθρώπου πάντα πρδ των οφθαλμών του, έβγαλε τόν πέλεαν από τό ζωνάρι του και άρχισε να χτυπά με δύναμιν και γρήγορα τόν κορμό ένός κέρδου που ήτο στην άκρη της όχθης.

“Ετά - τότε - τότε χτυπούσε κανονικά ό πέλεας στα χείρια του άνθρώπου που έγνώριζε πολύ καλά τόν χειρισμόν του. Τό δένδρσ μετ' άλλας στιγμάς έγινε κ' έπεσε με θόρυβο μέσα στό νερό. Η κορυφή του έφθασε πολύ πειό πέρα από τί μέση του ποταμού, ό δέ Κόλιν μόλις τό είδε, άνεξωκονήθη και καταβάλλων σφάτην προσπαθειαν, αρπάχθηκε από τόν κορμό και κρατούνταν με όσας δυνάμεις που έμενον.

— Κρατήσου καλά, παιδί, έσκουζεν ό Τόλμπατ ένφ ήρπασε την άλλη άκρη του δένδρου με τά δυο άνά του χείρια και την έσπινε έξω. Τά πόδια του χώθησαν στό χιόνι, τό μέτωπό του ίδρωσε, οί δυνατοί μύς του προσείχον κ' έφούσκωναν τά μανιάκια του κωρειασμένως σακαζών του, έλαχύναντε σφίγγοντας τά δόντια του σάν θυμωμένους γοργίλλας και έπάλαι σάν θηρίο που προσπαθεί με λύσσα να σπάση τά δεσμά του και να φύγη. Με όλην την δύναμιν έν τούτοις σιγά - σιγά έσπινε τό δένδρον έξω μέχρις ότου ό Κόλιν έφθασε κοντά εις την άκτύν.

Ό Τόλμπατ έσκυψε γρήγορα, τόν ήρπασε από τό σακκάκι και τόν έσπινε με δύναμιν έξω μισοπνιγμένον και άναίσθητον. “Έρχισε άμέσως να τού άφραγή τά παγωμένα του ένδύματα, τού έφόρεσε τό δικό του σακκάκι, και έπειτα τόν μετέφερε σέ μιάν άκρη, τού έφτιασε με κλαδιά μιά καλυβίτσα για να τόν προφυλάξη από τό χιόνι, έπειτα έμάζευσε σωρό από ξύλα και κλαδιά κοντά του και τού άναψε φωτιά για να ξεπαχώσει και για να άπομακρύνη και τούς λύκους, άν τυχόν κανείς έδιάβαινε από κει. Καθ' όλην τό διάστημα τούτο ό πραγματευτής έργάζετο γρήγορα και έμυκνιριζε σάν τρελλός.

Μέλις ό Κόλιν έπαρήλθεν εις τās αισθήσεις του άνοιξε τά μάτια του και είδεν ότι πραγματικώς τώρα ό Τόλμπατ είχε τρελλαθή. “Έβλεπε καθαρά πλέον από την άλλωστη ματιά του, ότι κάποιον όργανον μέσα εις τόν εγκέφαλον του γέρονσε, τό όποιον από καιρό ίσως δέν ήταν εις φυσιολογικήν κατάστασιν θα είχε κοπή.

“Αφού ό Τόλμπατ έσηκώθηκε τόν Κόλιν τελείως όρημος μπροστά εις τό δάσος πρδ τό μέρος όπου είχαν άφρισε τό έλκωθρον με τούς σκύλους του. Καθώς έτρεχε έφώναζε, έπιασε κ' έπρόσστη έδωσε σάν μωρό, προφέρων δυνατά τās σκέψεις που πλημμυρούσαν τό τραγικό του μυαλό. Δέν έπρόσεχε καθόλου τό σκοτάδι, δέν έπρόσεχε καθόλου την χιονοκαταιγίδα, η όποία έμεινετο γύρω του.

Μόλις έφθασε πλησίον του έλκωθρον του άρχισε να κλωτσά άγρίως τούς σκύλους του, οί όποιοι έθύμισαν με την περίεργη συμπεριφοράν του άφεντικού των χορείς να καταβύσκουν όμως τίποτε. Ό Τόλμπατ υπεδέχθη τās διαταγίσιας των με νέες κλωτσάες και έξευσε τά ζώα εις τό έλκωθρον μισοσακασμένα από τό ξύλο.

— Έμπρός, άναθεματισμένα. Έμπρός, έφώνησεν δυνατά ό πραγματευτής οδηγώντας τό έλκωθρον πάνω εις την παγωμένη λίμνην και χτυπών άγρίως τούς σκύλους. Μήπως άγριες σκέψεις διέσχιζαν τό μυαλό του, αλλά περισσότερον όλην τό θέαμα του νέου εκείνου με τό κατάλευκο πρόσωπο που έπάλαιε με τό θάνατο τόν έβάσκιζε. Τό μαστίγιον του έπεφτε άλύπητο πάνω στής σάκος των σκύλων

λων και τά πτωχά ζώα έσκουζαν από τούς πόνους, άλλ' όσο περισσότερο διαμαρτύρονταν τόσο άγριώτερα τά χτυπούσε ό Τόλμπατ.

“Ητο σκοτεινά τώρα — τόσο σκοτεινά, ώστε και τά συνθιαμένα σκυλιά του έλκωθρου σκάνταρταν και έπεφταν τό ένα πάνω στό άλλο. Κάθε μονοπάτι, κάθε ίχνος είχε εξαλειφθή από τό χιόνι που παχύ σκέπαζε τό έδαφος. Ό αέρας μαζί με τό χιόνι έμαστίζονταν άλύπητα τό πρόσωπο του πραγματευτού, αλλά δέν φαίνεταν κα τό προσέχη. Έσκυβε τώρα κάθε τόσο άρπαζε ύπαιον σκύλλον έτύχανε από τό δέμα, τού τραπούσε της τυχής με λύσσα και έσκουζε.

— Έμπρός, άναθεματισμένα, έμπρός.

Τέλος η ύπομονή των ζώων έξηντήλη. Ό όδηγός σκύλλος έξέβαλεν άγρίαν όλην άγνοίας και οί λοιποί άπότητησαν με άγριο μούγκρισμα. Τότε ό όδηγός έκαμε μιά γρήγορη στροφή, τό έλκωθρον άναποδογύρισε, ό Τόλμπατ πετάχθηκε έξω και δίλοι οί σκύλοι με άνοιχτό στόμα και άπειλητικά δόντια εφρέθησαν έμπρός του, τόν περιεκύκλωσαν. “Ό πραγματευτής όμως γρήγορος σήκωσε ένα μεγάλη μαχαίρι πούχε στό ζωνάρι του κ' έχτύπησε τό πρώτο σκυλί που ήταν έμπρός του. Τώρα τό άγριεμένα ζώα ημερώσαν κ' εκάθησαν σιωπηλά πρδ τού κυρίου των, φροσιμένα, ταπεινωμένα, με της ούρες χωμένες μέσα στό σκέλη των.

Όταν όμως έπεχείρησε να άπομακρυνθή απ' αυτών ένας σκύλλος τόν ήρπασε από τό πόδι και τόν έδάγκασε δυνατά, ένφ άλλα δόντια χώθησαν στα χείρια του. Μέσα στό σκοτάδι ήμυρούσε να ιδεί τώρα ότι τά σκυλιά έπροσπαθούσαν να τόν κατασχίσουν.

Σκωζοντας σάν τρομαγμένη γυνίκα ό Τόλμπατ τώβαλε στα πόδια τρέχον έξαλλος πάνω στόν πάγο. Η τρέλλα τώρα είχαν ύποχωρήσει εις τόν τρέμον. “Οδηγούμενος από τό ένστικτον του άνθρώπου των δασών έτρεχε μπροστά του μέχρις ότου τέλος αντίκρυσε εις τό βάθος τά φωτα του μαγαζιού των δύο άδελφών να τρεμολάμουν θαμπά πίσω από τό πυκνό λευκό παρασάσμα της χιονοκαταιγίδος. Έκει ήθελε να πάη ό Τόλμπατ. Και ήθελε να πάη όσο τό δυνατόν γρηγορότερα.

Τά μάτια του κιντούσαν τά φωτα αυτά, ένφ μέσα του άρχισε να αναλύεται μιά άπίς έλπίδος. Έκει θάβόλασε τούλάχιστον καταφύγιον, εκεί θα άπληλάσσετο από τόν πανικόν, που τού έφριγγε την νυχτήν. Έκει θα εύρισκε λευκούς, οί όποιοι θα

(Συνέχεια καί τέλος 12ην σελίδα)

ΣΤΗΛΗ ΟΦΕΛΙΜΩΝ ΓΝΩΣΕΩΝ

Κατά τό φθινόπωρον και την άνοιξιν, να ταβίζαστε όλα τά βιβλία της βιβλιοθήκης σας, έξετάσατε καλώς έκαστον τόμον, για άπαλλάξητε τās βιβλιοθήκας σας τού έπιόμου που τās καταστρέφει. Αφού τά έξοκονήσετε καλώς, πλύνετε διά διαλύσεως βενζίνης έντός ύδατος. Τά νυχόν προσβεβλημένα φύλλα πρέτει να έντεθώσιν εις τόν αέρα και τόν ήλιον άνοικτά επί τινος ήμέρας.

Την εποχήν ταύτην όπου η φροερά επιδημία νερίλες τούς συμπολίτας μας μεταχειρίσθηκε την άκόλουθον αντίληψιν και έσπε βέβαιον ότι δέν θα προσβλήνγη. Παραγγείλατε εις οιοδήποτε φαρμακείοσιν, ποσότητα φανικού δέξας διαλειμμένω έντός ύδατος με άναλογίαν 4 γραμ. φανικού επί 100 γραμ. ύδατος. Έκαστην πρσίαν ρίπαιτε έν κοιλίαν μισήν έν τού ύδατος τούτον έντός ποτηρίου ζαχαρωμένου ύδατος, άναμνγίετε καλώς και πίνετε. Τό ήμισυ της δόσεως διά τούς νεογνούς και τούς νέους κάτω τών 20 ετών. Έάν η επιδημία είνε εις μεγάλην έντασιν εις την συνοικίαν σας, πλύνετε διά σπόγγον βόθρεσιν που έντός τού άνωτέρου μίγματος πρσίαν και έσπεραν δόλωληρον τό σώμα σας. Διά της συνταγής ταύτης άποφειγίτε και τόν έμβολισμόν όστις πολλοίς αντί καλού προξενεί κακόν.

ΕΜΜ. Γ. ΚΑΡΕΛΛΑΣ

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΑΝΤΕΡΣΕΝ

Ο ΑΤΡΟΜΗΤΟΣ ΜΟΛΥΒΟΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ

ΥΠΟ Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗ

Μία φορά ήταν ένα στρατεύμα από είκοσι πέντε μολυβένιους στρατιώτες. Ήταν αδέρφια και οι είκοσι πέντε, γιατί είχαν γεννηθεί όλοι από μία χουλιάρα. Έκαστος από τα ντουφέκια τους στόν όμο κι' έβλεπε μισροστά τους οδοκατέβατο. Ή στολή τους ήταν λιμωρή, κόκκινη και πράσινη.

Ή πρώτες λέξεις που ήκουσαν, όταν έξεσκεπάστηκαν από το κουτί, όπου κοιμόνταν, ήταν:

— «Στρατιώτες μολυβένιοι.»

Ένα παιδάκι έλεγε αυτές της λέξεις, και χτυπούσε τα χέρια του από ευχαρίστηση. Τού είχαν χαρίσει εκείνους τους στρατιώτες την ημέρα της γιορτής του και τους έβγαλε από το κουτί έναν - έναν και τους έστησε έπάνω στο τραπέζι.

Όλοι αυτοί οι στρατιώτες ήταν απαράλλακτοι. Ένας μόνον είχε γείνει τελευταίος κι' ήταν λιμωρός, γιατί δεν έπεριόρισε αρκετό μέταλλο από την χουλιάρα για να τα τελειοποιήσει, κι' είχε ο καίμμενος ένα πόδι μόνον, αλλά καθόρθον να στέκει με το ένα πόδι, καθώς έστεκεν τα είκοσιτέσσαρα αδέρφια του με τα δύο.

Αυτός λοιπόν ο τελευταίος στρατιώτης έγενε περιφρομένος, καθώς θα σάς διηγηθώ.

Έπάνω στο τραπέζι, εκεί που ήταν κι' αυτός ο στρατιώτης, βρίσκονταν διάφορα άλλα παιχνίδια. Τό καλύτερο όμως απ' όλα ήταν ένας χάρτινος πύργος. Από τα παραθύρα του φαινόταν μέσα ή αλλή. Απ' έξω ήταν ένας μικρός καθρέφτης, που έσχημάτιζε λίμνη. Τοιγύρω στην λίμνη ήταν στήμνα μερικά δέντρα και μέσα στη λίμνη έπλεαν τρεξί, κηφόνοι κίονοι. Στο όλον ήταν όμορφο πράγμα αυτός ο πύργος, αλλά τ' όμορφότερο απ' όλα ήταν μία νηά κυρία, που στέκονταν μισροστά στην άνοιχτη θύρα του πύργου. Ήταν κοιμμένη από χαρτί και φορούσε ένα όμοιο τούλινο φόρεμα με μία μεταξωτή γαλάζια ζώνη, και στην μέση της ζώνης είχε ένα λιμωρό τριαντάφυλλο χρώτου, μεγαλύτερο από τό κεφάλι της. Αυτή ή νέα είχε άνοιχτά και τό δυό της τά χέρια, σάν να χόρευε. Κρατούσε τό ένα πόδι σηκωμένο προς τό πίσω, αλλά τόσο ψηλά, που δεν μπορούσε να τό ιδή ο κοιτούς ο στρατιώτης, κι' ένόμιζε ότι κι' ή νέα είχε ένα πόδι μονάχα, σάν κι' αυτός.

Αυτή θα ήταν καλή για γυναίκα μου, έσολογίζονταν, αλλά τό κακό είχε, που εινε μαθημένη στά χάρδια. Κατοικεί στόν πύργο, ενώ γώ κατοικώ στό κουτί με άλλους είκοσι τέσσερους άντριά. Δεν χωρεί κι' αυτή στό κουτί, αλλά θα προσπαθήσω να κάνω την γνωριμία της.

Κι' ξεκινήθηκε φαρδύς - πλατύς πίσω από μία ταμακοθήκη, που ήταν άπάνω στο τραπέζι. Απ' εκεί έβλεπε με την ήσυχία του την νόστιμη νέα, που στέκονταν ακατάπαυτα στό ένα πόδι, χωρίς να φαίνεται ότι κουράζεται.

Τό βράδυ, οι άλλοι είκοσι τέσσερες στρατιώτες εκλείστηκαν στό κουτί τους και τό παιδάκι, κι' όλη ή οικογένεια επλάμισαν να κοιμηθούν. Τότε τά διάφορα παιχνίδια άρχισαν να κάνουν επισκέψεις μεταξύ τους και να παίζουν και να διασκεδάζουν. Ή θέλαν κι' οι κλεισμένοι στρατιώτες να θυγόν από τό κουτί τους κι' επροσπαθούσαν, αλλά δεν μπορούσαν ν' άνασπάρουν τό σκέπασμά του. Τόσος θόρυβος έγενε όστε ξύπνησε τό κανάρι στό κλουβί του κι' άρχισε να κελιάζει και να λαλή σήχους. Μόνον δύο δεν έσάλεσαν από τη θέσι τους: ο μονοπόδιος στρατιώτης κι' ή χορεύτρα, που έξακολούθουσε να στέκει τό ένα πόδι στην μύτη από τό δάχτυλο, και να τεντώνει τά δύο της χέρια, ό δέ στρατιώτης είχαν όλην την ώρα καρφοιμένα τό μάτι του άπάνω της.

Τά μεσάνυχτα έσημειαν ή καμπάνες και έμποιμα, άνοίγει μονομιάς τό σκέπασμα της τα-

μακοθήκης. Άλλ' αντί ταμπάκο, είχε μέσα ένα μικρόν παιδόν Διάβολο. Ήταν κι' αυτό παγνίδι, κι' όχι πραγματική ταμακοθήκη.

— Στρατιώτη, φώναζε αυτός ο μικρός Διάβολος. Τώρα τη δουλειά σου και μη κωτάξεις τό κορίτσι.

Ο στρατιώτης έκαιωνόνταν ότι δεν άκουε, κι' ο Διάβολος τού ξανάειπε:

— Καλά, καλά. Αφού θα ιδής τί θα πάθης.

Τό πρωί ξύπνησε όλη ή οικογένεια και τό παιδάκι έβαλε τόν μονοπόδιο στρατιώτη στό παράθυρο. Μονομιάς άνοίγει με βία τό παράθυρο, (είτε από τόν άνεμο, είτε από τόν μικρόν Διάβολο της ταμακοθήκης) κι' ο στρατιώτης έπιασε κατακέφαλα κάτω στόν δρόμο από τό τρίτο πάτωμα. Τρομερό πέσιμο. Ή περικεφαλαία και τ' όπλο του χόθηκαν στής πέτρας του δρόμου και φαινόταν τό πόδι του.

Τό παιδάκι κατέβηκαν με την ύπηρετρία για να τόν βρούν, αλλά δεν πάρεσαν να τόν ανακαλύψουν, άν και σχεδόν τόν πάτησαν. Άν έφώναζε ο άνόητος:

— Έδώ είμαι.

Θά τόν βρουναν, άλλ' αυτός ένόμιζε χρέος του να μη φωνάξη δυνατά επειδή φορούσε την στολή του.

Έμεινε λοιπόν στόν δρόμο. Έκεί τότε άρχισε να ψυχάλει και σ' ε λίγο ή ψυχάλα έγενε ραγδαία βροχή. Όταν έπαψε ή βροχή βγήκαν έξω τά παιδιά της γειτονιάς να παίξουν κι' ένα απ' αυτά είδε τόν στρατιώτη, τόν πήρε και φώναξε στούς συντρόφους του.

— Έλάτε να τόν βάλουμε να ταξειδέψη.

Έκavian λοιπόν με μία παλιά έφημερίδα ένα μικρό καραβάκι, έστησαν στην μέση τόν στρατιώτη, κι' έβαλαν τό καραβάκι στό αλάνα. Αί, πώς έτρεχε τό νερό και πώς κατακυλιόσε, γιατί είχε βρέξει πολύ. Έτρεχε και τό καραβάκι με τόν στρατιώτη και τά παιδιά φώναζαν, χαίρονταν και ηυδοούσαν. Τό χάρητο καραβάκι άνέβαινε και κατέβαινε στό αλάνα και κάποτε έστριφογύριζε τόσο όρμητικά, όστε έτρεμε ο στρατιώτης, αλλά δεν τό άποδείχνε, ούτε άλλαζε ή φυσιογνωμία του και κούταζε πάντα έμπρός του με τό όπλο στόν όμο.

Έξαφνα γένηκε τό καραβάκι στην ύπνομο κι' ο στρατιώτης βρέθηκε στά σκοτεινά, τόσο σκοτεινά, καθώς όταν ήταν κλεισμένος στό κουτί του.

— Πού να πηγαίνω τώρα; έλεγε μέσα του. Έκείνος ο μικρός Διάβολος μου τά κατάρρε. Άς έλχα εδώ στό πλάγι μου έκείνην την νέα του πύργου, κι' άς ήταν διπλό τό σκέτος. Δεν θα μ' έμελλε.

Ένώ έσολογίζονταν αυτά, παρουσιάστηκε άξαφνα μπροστά του ένας μεγάλος ποταμός.

Τό διαβατήριό σου, τού λέγει ο ποταμός. Δός μου τό διαβατήριό σου.

Ο στρατιώτης δεν τού άποκρίθηκε λέξη, άλλ' έσφγγε τ' όπλο του και σάπαινε. Τό καραβάκι έξακολουθούσε να τρέχει έμπρός κι' ο ποταμός έτρεχε κατόπι του φωνάζοντας:

— Πιάστε τον, πιάστε τον, δεν έχει διαβατήρι. Πιάστε τον.

Ός τόσο τό ρέμα γένονταν πλείο όρμητικό, ο στρατιώτης έβλεπε μπροστά του τό φως της ημέρας στην άκρη στην ύπνομο, κι' άκουε μία μεγάλη ταραχή, που δεν τού άρεσε καθόλου. Έκεί άπό έβλεπε τό φως έπεφτε από ψηλά τό νερό της ύπνομο μέσα σ' ένα ποτάμι. Τό καραβάκι έβγαλε στόν γαρμό, κι' ο στρατιώτης δεν μπορούσε να τό στραμματίσει. Έξέγονε, έφτασε στην άκρη, έστριφογύριζε κι' έγρεμιόστηκε. Ο στρατιώτης έπενώθηκε όσο μπορούσε, άλλ' ούτε καν έκλεισε τό μάτι του τόσο ήταν γενναίος. Τό καραβάκι έγέμισε νε-

ρά, κι' ο στρατιώτης ήταν ός τό λαμό μέσα στά νερά, τό χαρτί έμαλάκωσε όλοσδιόλου και τό καραβάκι έδινόζονταν, και τέλος δεν φαινόταν πλείο, ούτε χαρτί, ούτε στρατιώτης.

Τότε θυμήθηκε την χορεύτρα του πύργου κι' έσκέφτηκε ότι δεν θα την έβλεπε πλείο, κι' ένόμιζε ότι άκουε μία φωνή, που τραγουδούσε:

«Στρατιώτη, ο κίνδυνός σου εινε μέγας και πολύς, «Νά ο θάνατος έμπρός σου και σέ λίγο θα τόν δής».

Τό καρτοκάριο έσχεσίτηκε κι' έπιασε ο στρατιώτης στό νερό, αλλά μονομιάς, την ίδια στιγμή τόν έλαψε ένα μεγάλο ψάρι. Έκεί μέσα δά ήταν που ήταν βαθύ σκοτάδι. Πολύ πλείο σκοτεινά κι' από την ύπνομο. Και πόσο στενόχωρα. Έξαπλωμένος εκεί μέσα στό ψάρι ο στρατιώτης έκρατούσε πάντα τό όπλο του. Τό ψάρι έπηδουσε άπάνω - κάτω κι' έκανε αναταραστα διάφορες κινήσεις. Έξαφνα έστρωμάθηκε ο στρατιώτης δεν ήξερε τί έτρεχε, και πέρασε όρα άκαρτη κι' έσολογίζονταν που να βρουνται τάχα. Μονομιάς εκεί έβλεπε τό φως της ημέρας, κι' άκούει μία φωνή.

— Ο μολυβένιος στρατιώτης.

Σ' αυτό τό άναμεταξύ ένας ψαφός είχε πιάσει τό ψάρι και τό πήρε στην άγκυρά, όπου ή μαγειρίσα του σπιτιού, που είχε χορησθή ο στρατιώτης, άγόρασε τό ψάρι, τό πήρε στό μαγειρείο και τό άνοιξε με τό μαχαίρι της. Όταν είδε τόν στρατιώτη τόν πήρε και τόν πήγε να τόν δείξη στό παιδί της κυρίας της, αυτόν τόν περιεργο ταξειδωτή, που βγήκε μέσ' από τό ψάρι. Τό παιδί τόν έβαλε άπάνω στό τραπέζι κι' είπε:

— Περιεργο. Όχι. Ναί. Τί σήμειώσεις.

Τότε είδε ο μονοπόδιος στρατιώτης ότι βρίσκονταν πάλι στό ίδιο τραπέζι, είδε άντίπαρ του τόν πύργο και την όμορφη χορεύτρα, που στέκονταν άκόμα στό ένα της πόδαρι και σήκωνε τό άλλο στόν άέρα.

Ο στρατιώτης σαναγήθηκε, τούδραν δάκρυα στά μάτια, αλλά τό κράτησε και δεν έλαψε, γιατί σολογίστηκε, ότι δεν έταίριαζε. Έκείταξε την νέα, τόν είδε κι' έκείνη, αλλά δεν είπαν λέξη.

Έξαφνα τό παιδάκι αρπάζει τόν στρατιώτη και τόν πετάει μέσα στή φωτιά. Δεν είχε γιατί τόν πέταξε. Ίσως να τού έδωσε αυτήν την ιδέα ο μικρός Διάβολος της ταμακοθήκης.

Ο στρατιώτης είδε τότε τό φως πολύ τριγύρω του κι' αισθάνθηκε τρομερή ζέστη, αλλά δεν ήξερε καλά - καλά, άν τόν έξέστεινε ή φωτιά, ή ή άγάπη για την χορεύτρα. Είχε χάσει τά χροιάτά του, είτε από την λύπη του είτε από την κακοπάθεια του ταξειδίου. Εκείταξε πάλι την χορεύτρα, τόν έκείταξε κι' έκείνη, κι' αισθάνθηκε ο δόστυχος ότι έβουσε, άλλ' έσφιγγε άκόμα τ' όπλο του.

Τότε κάπως άνοιξε ή θύρα κι' ο άνεμος έπηρε την χορεύτρα από μισροστά από τόν πύργο της και την πέταξε μέσα στην φωτιά, κοντά στόν στρατιώτη. Μονομιάς άναψε τό φόρεμά της κι' έκάηκε ά μέσος όλη. Τότε ανέλθηκε κι' ο στρατιώτης. Την άλλη μέρα την αύγή, όταν ή ύπηρετρία πήρε την ιστάχη, τόν ήθε έκεί. Είχε γείνει ένας βώλος, αλλά τό σχήμα του έμοιαζε σάν καρδιά. Από την χορεύτρα όμως δεν έσώθηκε τίποτε, παρά μόνον τό τριαντάφυλλο της, που είχε μισοκαί κι' ήταν κατέμωρο.

ΕΥΛΙΣΧΗΤΟΣ ΚΥΡΙΟΣ

Όλα τά καθήματα του ιωάν ήσαν πιασμένα και στό μέσον έστεκεν όρθος κουρασμένος κυριός και δεσποινίδες. Όταν ο όδηγός πήγε να μαζέψω τά χρήματα παρετήρησε κάποιον, ο οποίος τού έφάνη άποκοιμισμένος στά πόδια του.

— Σπύριτε τού είπε.

— Δεν κοιμώμουν, είπ' ο ευδαίτης.

— Δεν κοιμώμουν; Τότε γιατί είχατε τό μάτι σας κλεισμένο;

— Επειδή εινε μεγάλος ο σναουσιόφης κι' δεν άνέχομαι να έλλπω κουρασμένες κυρίες και δεσποινίδες όρθες.

ΜΑΞ ΡΟΤΕΝΠΕΡΓΓ

Ο ΠΑΠΑΓΑΛΟΣ

ΣΧΟΛΙΚΑ ΗΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ ΕΝ ΑΓΓΛΙΑ

Συνέχεια εκ τού προηγούμενου)

Πρό της άμέρας ταύτης έρωτήσεως, ο Χέδερχελ τήχασε. Άρχισε, σκοτιάποντας όμοις στά λόγια του, μία μακρά πραγματεία περί της άνισότητος του έξωτερικού από τό έσωτερικό παιδι, μέχρις ότου τόν Τόντ ή ειρωνική ματιά τόν έστρωμάθηκε ξαφνικά εις τό μέσον της όμιλίας του, ενώ έλεγε:

— Πιά τούτο φυσικά κάθε άνδρος με λίγο μυαλό στό κεφάλι του μπορεί να διακρίνη ότι...

Ο Τόντ έπέκρινε λίγες στιγμές, ενώ ένα κύμα αίματος τού επλημμύρισε και τού έβαψε τό πρόσωπο κι' έπειτα λέγει:

— Μπορείς να λές ότι σ' άρέσει εναντίον τόν έσωτερικόν μαθητών μου εινε οδιόφορο έντελως. Πρέπει να ξέρης όμοις ότι οιοσδήποτε επαιρησθή να ιδούση ή να κοροϊδέψη επί παρουσίας μου τόν Γκιλμπερτ Μπάρον, θα πη όρισμένος που γυρεύει μπελά. Δεν σου άσπεύομαι.

Ο Χέδ ήρχισε να αισθάνεται, ότι ο Τόντ όμιλει επικινδύνως σοβαρά και για τούτο έσχε την φρονημάδα να κρατήσει το ύπόλοιπον τόν ιδεών και γνωμών του για τόν εαυτόν του. Ένας άλλος μαθητής όμοις που, λίγες ημέρες βραδύτερον, επεχείρησε να κοροϊδέψη τόν Μπάρον και μαζί μ' αυτόν τόν Τόντ, δεν τάβγαλε πέρα τόσο εύκολα, άλλ' έπαυε σαστό ρεζιλία.

Αί παραδόσεις της Γαλλικής και Γερμανικής διενέμοντο εις διαφόρους καθηγητάς ούτω δέ άλλα παιδιά ήκολούθον τόν ένα καθηγητήν και άλλα τόν άλλον. Συνέπαιε λοιπόν ο Τόντ και ο Μπάρον, καίτοι δεν ήσαν της αήτης τάξεως, να φοιτούν εις τό αυτό μάθημα τόν ξένον γλωσσών υπό τόν κ. Λανκαστέρ και να κάθονται ο ένας δίπλα στόν άλλον.

Ο Μπαίνης, ένας μαθητής, είδεν εις την σύμπεσαν αυτήν μία καλή εικόνα κι' να παίζει εις τούς δύο φλους ένα εικολό αστείον.

Ένα πρωί μπήκε εις την αίθουσαν πολύ ένωρίς και έβάλε στερεωμένο με μία καρφίσα πάνω στό θρανίο που κάθονταν οι δύο τους ένα πολύ πρωτόγονο σκίτσο γελοιογραφικό, που έγραφεν από κάτω:

— Ο Δαυίδ και ο Ίωνάθαν.

Παρίστανε δύο παιδιά με διακώδες έξωτερικό, που πασιμένα από τό χέρι έβάδιζον κολλητά τό ένα στό άλλο σάν άχόριστοι φίλοι. Ή γελοιογραφία επροξένησεν αρκετά γέλαφα στά παιδιά, πριν άκόμα μπουν εις την τάξη ο Τόντ και ο Μπάρον.

Ο Μπάρον, μόλις ή ματιά του έπεσε πάνω εις τό άτεχνον σχέδιον, κατακοκκίνησε, ενώ ο Τόντ έβραζε από θυμό. Άν ήταν πρωτότερα, κατά τας πρώτας ημέρας του μαθητικού του βίου εις τό Χουάτρελ, τόν έρωτούσε πούς έτόλμιζε να κάνει ένα τέτοιο αστείον και θα όρωμιζεν εναντίον του δράστου άγριος. Τώρα όμως έκαστήρη και δεν είπε λέξη.

Ή γελοιογραφία δεν έφερεν ύπογραφην ούτε δέ ύπηρεζε τό ελάχιστον ένδεικτικόν περί του ποίος ήτο ο καλλιτέχνης. Τό πρώτον πράγμα, που έπρεπε λοιπόν να κάμουν ήτο ν' ανακαλύψουν ποιος τό έκαμε.

Πήρε τό χαρτί και κρατώντάς το ψηλά, άδιαφορών εάν τό έβλεπαν όλοι, πήγε ήσυχά και τό κατέθεσεν επί της έθρας του κ. Λανκαστέρ.

— Πάρτο από κει βρε, έφώναξε κάποιος: ο Σου φώρης όπου κι' άν εινε έφθασε μέσα.

Ο Τόντ χωρίς ν' άποκριθή επέστρεψεν άπαθείστα προς την θέσιν του.

— Προδότη.

Έφώναζεν ή τάξις εις τόν Τόντ, ριχνοντάς του και άλλα κατάλληλα διά την περίστασιν έπίθετα.

Ο Τόντ έβριζε μία κυρφή ματιά στόν Μπάρον και έκράτησεν άκόμη τη σιωπή του.

Αίφνης ήκούσθησαν διαστρά βήματα εις τόν διάδρομον έξω από την αίθουσαν — ο κ. Λανκαστέρ έρχονταν. Ο Μπαίνης με θυμωμένο ύφος ώρμησεν από τη θέσι του προς την έθραν και επρόφθασε ν' αρπάξη τό χαρτί με την γελοιογραφίαν.

— Αυτό ήθελα να ανακαλύψω, επήλθισεν ο Τόντ, καθώς ο Μπαίνης διάβηκε από σιμά του επιστρέφον προς την θέσιν του. Έπειτα δέ έκωψε ένα χαρτί, έγραψε κάτι επί αυτού και τό μετεβίβασεν εις τόν Μπαίνης. Ή σημείοις έλεγε:

— Σε συμβουλεύω να ζητήσεις συγγνώμην από τόν Μπάρον.

Ο Μπαίνης δεν έστειλε καμμίαν άπάντησιν. Κρυφά τότε ο Τόντ, επειδή είχεν εισέλθει ήδη ο κ. Λανκαστέρ και ήρχισε τό μάθημα, έγραψε μία σημείοις και την πέρασεν εις τόν σύντροφόν του, ο όποιος την έδιάβασε και έπειτα τού ένενυσε με τρώπον δηλούντα, ότι συνεφάνει μαζί του. Δεν πέρασε μισή ώρα και ο Μπάρον έβγαλε τό μανδύλ του, τό πέρασεν εις τό μέτωπόν του και έδείκνυε σημεία άδιαθεσίας μέχρις ότου τέλος ήγήθη από τό καθίσμα του και σήκωσε τό χέρι του.

— Τί τρέχει; ήρώτησεν ο κ. Λανκαστέρ.

— Δεν αισθάνομαι κάτι τόσο καλά, κύριε. Μου έρχεται σάν ζάλη, σάν σκοτούρα. Νομίζω, ότι εάν επήγαινα έξω να πάρω λιγάκι άέρα...

Ο Μπάρον δεν ήτο παιδί που ύποκρινόνταν τόν άρροστο για να άπαλλαγί τοι μαθήματος, για τούτο ο κ. Λανκαστέρ δεν επέμεινε να τόν έρωτήσει περισσότερα διά την άδιαθεσίαν του με τόν σκοπόν όπως έξακριβώσεν άν ήταν πραγματική ή πλάστη, αλλά τού έλεπε πρόθυμα:

— Καί θέσω να πής - πήγαινε έξω να πάρης λιγάκι άέρα. Άν και αυτό δεν συντελέσει να σου περάση ή ζάλη, που αισθάνεσαι, τότε άνεβα εις τό θεατρικόν και ζήτησε να ιδής τόν διευθυντή του.

— Εύχαριστώ, κύριε, άπεκρίθη ο Μπάρον και βγήκε κοιτασίνοντας από την τάξιν, κρατώντας πάντοτε τό μαντήλι του εις τό μέτωπόν του.

Ο ρόλος επλήθη τόσο καλά, όστε ο Μπαίνης δεν ύποπτεύθηκε καθόλου, ότι ή προσηγορητή έκείνη κακοδιαθεσία θα μπορούσε να είχε σχέση με τό έπεισθόν, του όποιου αυτός ήτο ο ήρωας. Μονάχα όποιοις μέσα του κι' έρωτούσε με αίσθημα περιφρονήσεως τί τάχα είχε κατά νουν να τού πη ή «Παπαγάλος» μετά τό μάθημα, προετοιμάζον συγγρόνως και διαφόρους κοροϊδεύς τάς όποιας θα τού προσέφερε.

Μετά τό τέλος του μαθήματος, ο Τόντ έφάνετο άνήσυχος. Έπλησίασε τόν Μπαίνης καθώς οι μαθητάί έξηχοντο της αίθουσας εις παγκάς όμάδας και λέγα με ύψος άνδρώπων προσβεβλημένου μέν, άλλ' ο όποιος φούτα ν' άνοίξη καρδιά.

— Δεν ήταν καθόλου όμορφο εκ μέρος σου, δι' έκαμες.

— Μπα; Μήπως ή γελοιογραφία δεν ήταν αρκετά καλλιτεχνική και σου έπείραζε την καλαισθησίαν σου;

— Θέλω να πώ, ότι δεν έπρεπε να κάμης ότι έκαμες. Ο Μπάρον, όπως έβραζε, έπ' ένα κουτσό παιδί.

— Καί, μήπως έβαλα αυτό μέσα στή γελοιογραφία;

— Τό ξέρω, αλλά μία φορά που εινε κουτσός δεν μπορεί να σέ προσκαλέση να παλαίστεις.

— Έσύ όμως δεν είσαι κουτσός, άπεκρίθη ο Μπαίνης με θάρρος, επειδή έκαιταβε, ότι ο Τόντ τόν έφοβόνταν.

Έκείνη τη στιγμή είχαν φθάσει εις τόν διάδρομον κι' έβγαζαν από τη μεγάλη θύρα.

— Μήπως θέλεις να πής ότι, κατά την ιδέα σου, όφείλω εγώ να σέ προσκαλέσω; επέμεινε ο Τόντ πάντοτε με ύψος προσβεβλημένου αλλά δαιλύ.

— Μπορεί νά κάμης ότι, διάβολο εταρσεσέσαι.

— Άλλά νομίζεις, ότι εγώ πρέπει να λογαριασθώ μαζί σου και για τόν Μπάρον;

— Δεν έχω την άπαίτησι, ότι μπορεί να δίδω συμβουλές εις τούς άλλους.

— Δεν ήταν καθόλου σωστό πράγμα, ότι έκαμες — να γελοιοφύω μία τέτοια γελοιογραφία.

— Άν εσύ και ο Μπάρον είσατε τόσο πολύ συνδεμένοι και άν αισθάνεσαι ότι ο Ίωνάθαν προσέβληθη — άπεκρίθη με περιφρόνησιν ο Μπαίνης, χωρίς όμως να προσθήσθ ν' άποτελείσθ την φράσιν του. Περιερίσταν από τό ήμίφως μιας στοάς εις την πλημμυρισμένη λακκάδα μέσα στην αλλη. Τη στιγμή λοιπόν κατά την όποιαν ο Μπαίνης προχωρούσε απ' την σιάν προς τό φως ο Τόντ ώρμησε τόν ήρωα από τό σβέστρο ενώ με μία κλωτσιά έτελείωσε τό έργον του.

Δεν ήταν πολύ δυνατή κλωτσιά όμως. Ούτε έπροσέθετο ο Τόντ να δώση γερή κλωτσιά. Μονάχα ήταν τέτοια όστε να άποτυπώση μία καλή εικόνα εις την φωτογραφικην μηχανήν, την όποιαν ο Μπάρον άντίκρινε στή γωνία κρατούσε έτοιμος.

Ποιή ή ο Μπάρον καταλάβει άκριβώς περί τίνος επρόκειτο, ο φωτός της φωτογραφικής μηχανής άγριόβλεψε και ή εικόνα του ήτο παμμένη. Όταν έσπινώθηκε από χάμου, επροχώρησε και είδε τόν Τόντ, ο όποιος στέκονταν μπρός εις τόν φίλον του άποφασισμένος να τόν ύποστηρίξη μ' όλην την δύναμιν, άν ο άλλος είχαν έπιθετικάς διαθέσεις. Τους κούταξε και τούς δύο άγρια και είδεν ότι τόν κοροϊδεύαν και τόν έχλεύαζον με ύψος άνδρώπων που επένυχον εις σπουδαίαν ύπόθεσιν.

Την επομένην τό πρωί, μέσα εις την τάξιν του κ. Λανκαστέρ, μία φωτογραφία περνούσε από χέρι εις χέρι. Ήταν ένα θαυμάσιο στιγμιότυπον, καίτοι με πολλήν τέχνην. Έδειχνε ένα σκοτεινό μένος (ήτο ή γωνία της στοάς) από τό όποιον παρόελε ένα πόδι, που κλωτσούσε και μισροστά ένα παιδί με έκφρασι διακώδους έκπληξσε έτοιμο να γκρεμισθή χάμου. Όλοι άνεγνώρισαν τό πρόσωπο του παιδιού.

Ήταν ο Μπαίνης, καίτοι πολύ παραμορφωμένη, επειδή ο Μπάρον είχε βγάλει από την πλάκα τη περιβόνη, την έτέντωσε και την έσκαρώλησε εις άλλο γυαλί για να δείχνη τό σόμα του Μπαίνης ύπερφυσικώς τεταμένο. Κάτω από τη φωτογραφία ήταν γραμμένα τά έξης:

— Ένας καλλιτέχνης έκδιωχθείς με κλωτσιές από την Βασιλικήν Ακαδημίαν τόν Καλόν Τεχνών. (Ακολουθεί)

ΠΡΟΣΚΟΠΙΚΑ ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ

Την παρελθούσαν Κυριακήν οι πρόσκοποι της ενιαίας πρώτης διάδος υπό την άρχηγίαν των κ. κ. Α. Ζαχαροπούλου άρχηγού και Γωάν. Αθ. Τσιουβαρίδου έξέδραμον εις τό μαγευτικόν δάσος τών Στεφανοσείων.

Εκεί έξετελέσαν διάφορους άσκήσεις και παιδικές διασκέδας υπό τών άρχηγών των και την έσπέραν επήλυσαν εις Τριαντάλια εν θυμώτατοι και γάλλοντες τόν Πρόσκοπικόν ύμνον και διάφορα ένδικα τραγούδια.

Είς τόν σιδηροδρομικόν σταθμόν διελεύθησαν και ούτω έληξεν ή ώραία αυτή έσδομή ή άνωρύσασα τό φρόνημα τών μελλόντων στρατιωτών.

Είς τούς άρχηγούς της ομάδος ταύτης τούς ένγενώς αναλαβόντας την διοργάνωσιν των πρόσκοπων χρειάζεται εν μέγα εύχη.

ΓΚΑΡΝΕΡ ΤΟΛΜΠΑΤ

(Συνέχεια και τέλος)

τόν καταλάβαιναν. Καθώς έτρεχε δέν είδε την μά-
ρη τρύπα, που είχε μπροστά του και εις την οποίαν
είχαν στήσει δίχτυα για τα ψάρια, γιατί τα μάτια
του καθώς έτρεχε έμεναν καρφωμένα, ξεχασμένα
πάνω σε κείνα τα τρομοσύνοντα φώτα του μαγα-
ζιού, τα φώτα αυτά που έδω και μια ώρα αν έ-
βλεπε θα του γέμιζαν την ψυχή μίσος και θυμό.
Σε μια στιγμή ένόμισε πως ο στερεός πάγος υπεχώ-
ρησε κάτω από τα πόδια του, πως τό έδαφος επί
του οποίου έτρεχε έφυγε και έβυθίσθη γρήγορα μέ-
σα στη μαύρη τρύπα του ύδατος.

Ε΄.

— Βρε για τό Θεό, λέγει ο Νεβίλ Φέδερεστον
θα όρκιζόμην, ότι ή "οψα λίκους να ούρλιάζουν
κάπου εκεί μπροστά στην παγωμένη λίμνη. Φόρεσε
τά χιονοπέδιλά σου, Τσάλκο. "Αν ο Κόλιν δέν έπι-
στρέψη σε δυό λεπτά της ώρας οφείλομεν να βγού-
με για να ιδώμεν τί απέγινε.

Ο Τσάλκο ύπήκουσε. Οι δύο άνδρες έξεκίνησαν
επρωχόμενοι προς την παγωμένη λίμνη και μό-
λις έφθασαν εις τό μέρος όπου ύπήρχεν η τρύπα
στον πάγο, ο Ίνδος άνέκραξε, ακούσας κάποιον
ελαφρό θόρυβο αποκάτω.

— Έκει μέσα. Κάποιος έπεσε μέσα στο νερό.
Αυτό ήξερε δια τόν Νεβίλ. Γοργός σά λα-
γός όρμησε προς τό μέρος, έβγαλε από την τσέπη
του ένα ηλεκτρικό φανά, ήρθένησε με τό φώς του
τόν πάγο. Είδε ένα μαύρο σώμα που ήταν πιασμένο
από της άκρες του πάγου, του ήρπασε τα παγωμένα
χέρια και τό άνέσυρε.

— Ω, κάνει μόλις εφώτισε τό πρόσωπο του
μισοσυνιγμένου και παγωμένου ανθρώπου, ο Γκάρνερ
Τόλμπατ. Γρήγορα στό μαγαζί.

Ο πραγματευτής ήδυνήθη να μισανόξη τα μά-
τια του και να ψιθυρίση.

— Πέρα μακριά — στό δάσος δίπλα στο πο-
τάμι — ο άδελφός σου — έπεσε μέσα — είνε γυ-
μνός—

Ο Νεβίλ δέν ήθελε να ακούση περισσότερα για
να καταλάβη περί τίνος έπρόκειτο. Ο Τόλμπατ με
τερέφθη εις τό μαγαζί, όπου του παρεσχέθη πάσα
περιποίηση, ενώ ο Νεβίλ ήρπασε γρήγορα όσα δέο-
ματα μπορούσε κι' έξεκίνησε για τό δάσος μαζί με
τόν Τσάλκο. Είρε τόν Κόλιν όπως τόν είχαν άφή-
σει ο Τόλμπατ μισόγυμνον, κάτω από τό πρόχει-
ρο καλυβάκι που του είχε φτιάσει ο πραγματευτής
και δίπλα του μια μεγάλη πυρά.

Ο νέος δέν άργησε να συνέλθη, ούτε έπαθε και
τίποτε σοβαρό από την περιπέτειαν αυτήν εκτός έ-
νός ελαφρού κρυοπαγήματος στα δάχτυλα, που έθε-
ραπέυθη μετ' ελίγας ημέρας.

Όσο για τόν Τόλμπατ, εάν τό έπεισόδιον εκεί-
νο τόν ώφέλησε ή όχι, δύσκολα θα μπορούσε να
νεί να πη. Σήμερα, εις την περιφέρειαν εκείνην,
έλέπετε ένα άθλιον, μαζωμένον γεροντάκο, καθι-
κόν και καλοντυμένον, ο οποίος κάθεται πάντα άπ'
έξω από τό μαγαζί των δύο άδελφών εις τό Χόλυ
"Αϊλανδ και συζητεί με τους Ίνδους με σιγανή,
ήσυχη φωνή ή σύρει τα δίχτυα από τη λίμνη ένθου
σιεζόμενος όσάκις είνε πολλά ψάρια μέσα σάν παι-
δάκι.

Μικροπράγματα τόν διασκεδάζουν και τιποτένιες
άπασχολήσεις τόν καθιστούν ευτυχή. Έάν του κά-
μετε ένα μορφασμόν μπορεί να άρχισή να κλαίη
ένω εάν του δώσετε και μόνο μια ούγγια καπνό για
την pipa του θα σας ευγνωμονή δια δίον. Ο γε-
ροντάκος αυτός, όπως θα σας πη κάθε Ίνδος κι-
νων θλιβερά τό κεφάλι του, είνε ο Γκάρνερ Τόλμ-
πατ. Έτσι έγεινε από την τραγική εκείνη νύχτα
κατά την οποίαν τα ίδια του σκυλιά χύμηξαν κατε-
πάνω του να τόν φάνε κι' έτσι θα μείνη μέχρι της
ημέρας κατά την οποίαν θα περάση τό μεγάλο πο-
τάμι, που κάθε θνητός στο τέλος περνά για να μνη-
ξαναγυρίση ποτέ.

ΕΝΑ ΧΡΟΝΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΡΚΤΙΚΗΝ ΣΙΒΗΡΙΑΝ

ΥΠΟ ΤΗΣ ΚΑΣ Μ. Α. ΤΖΑΠΛΙΚΑ

ΣΗΜ. ΑΡΧ. Συνεχίζομεν σήμερα την ώραίαν άφηγησιν της πολωνίδος
συγγραφέως όπου περιγράφονται με πολλήν δύναμιν και ζωτικότητα άγνω-
στοι σχεδόν χώραι της βορείου Σιδηρίας και την οποίαν δια λόγους που άνα-
φέρομεν εις άλλην στήλην ήγαγ κάσθημεν να διακρίνωμεν. Σύντομον βιογρα-
φικήν σημείωσιν περί της Κας Τζάπλικα θα ίδη ο αναγνώστης εις τό Βον τεύ-
χος της «Ν. Γενεας».

Οι ιδαγενείς τρέχουν με έλκνυθα ακόμα
και τό καλοκαίρι ο' αυτά τα βορεινότερα μέρη.
Τό να τρέχωμε έλκνυθο τό καλοκαίρι, ήταν
κάτι καινούργιο για μένα άλλ' ή επιφάνεια
της «ιούνηρα» (χιονομένης πεδιάδος) είνε άρ-
κετά μαλακή ώστε να τρέχη κανείς άνέτως έ-
πάνω, εκτός διαν τύχη να συναντήση καμιά
ρεμματιά ή κανένα μέρος πετρώδες. Τέτοια έ-
πεισόδια είνε εξαιρετικώς δυσάρεστα διαν δέν
όδηγεί κανείς ο ίδιος τό έλκνυθό του, άλλ' έ-
παφίεται εις την ικανότητα του ιδαγενοϋς όδη-
γοϋ. Όταν κατεβαίνει κανείς μέσα στο έλκ-
νυθο με όρμη γλυσιτρώνας και χοροπηδώντας
τόν κατήφορο, με τα έλάφια που σκοπιάνουν ή
κυλιώνται μπροστά, δέν είνε καθόλου δύσκολο
να βρεθί μέσα στο άναποδογυρισμένο του έλ-
κνυθο χωμένος σε μια παγωμένη ρεμματιά.
Τό έλκνυθο του όδηγοϋ σου απομακρύνεται καμ-
μιά φορά και ένα τέταρτο του μιλίου μέχρις
ότου εκείνος αντιληφθί τό πάθημά σου.

Ήταν θρίαμβος για μένα διαν με χίλιους
δρό τριπλους κατόρθωσα να μάθω μερικά από
τά κοινοτικά και θρησκευτικά μυστικά της
ζωής των ιδαγενοϋν και ν' ακούσω μερικόν
από τους θρύλους των από τό στόμα ενός ίθα-
γενοϋς άφηγητοϋ.

Φαντάζομαι τώρα πόσους θρύλους θα έ-
χουν να διηγούνται οι ιδαγενείς από την επί-
σκεψί μας ένθυμούμενοι τό φωνόγραφο μου,
τό όποϊον τους έκανε τόσο μεγάλην έντύπωσιν.
Θυμάμαι καλά την επιτυχία που κατώρθω-
σε να έχη ο φωνόγραφός μου διαν τόν πρωτό-
βαλα να παίξη ένώπιον ιδαγενοϋς άκροατη-
ρίου. Μόλις είχαμε επιστρέψει, ύστερ' από
μια κουραστική διάβασιν ενός ποταμού, μέσα
σε μια θαρκίτσα, κατά την οποίαν μας έπιασε
μια τρομερά καταιγίς και μας παρέδωκεν εις
την διάθεσιν των κυμάτων όλη τη νύχτα και
την άλλη ήμέρα κάνοντας ένα ταξείδι είκοσι
μιλλίων, βορείως της Γόλτικας. Είχαμε κα-
ταληφθί από νύστα, διαν μια παρέα από ιδαγε-
νείς μας έπεσκέφθη. Τους παρεθέσαμε τοάι και
παχύτατο κρέας από φώκια κι' ένα τενεκεδάκι
με τυρί Τσέσαϊρ. Μετά τό δείπνον έφερα τό
φωνόγραφο να επαναλάβη τα λόγια μου. Τότε
όλοι ήδελαν να δοκιμάσουν τό πείραμα αυτό.

Ο «πρίγκηψ» Νιές, ο άσούγκριτος αυτός
άφηγητής, έτραγοϋδησε ένα έρωτικό τραγοϋδι
των Σαμού, έπειτα ένας περώννυμος χρυσοϋδ-
ος επανέλαβε, με σπασμένη φωνή, τό μωρολόγι
τό όποϊον είχε συνθέσει κατά τόν θάνατον της
συζύγου του.

Όταν έβαλα τό φωνόγραφο να τα επανα-
λάβη και άνεγνώρισαν τόν ήχο της φωνής των
ο ένθουσιασμός ο οποίος τους κατέλαβε δέν εί-
χεν όρια. Ο γέρω χρυσοϋδός άφινε να κυλούν
χονδρά δάκρυα από τα μάτια του μέσα στο φλν-
τζάνι του τσαγιού που είχε πιεί ένω ο γέρω
Νιές άρχισε να φωνάζη διαν άκουσε τη φωνή
του. Ένα Πολωνικό δημοτικό τραγοϋδι, που
έβαλα έπειτα, έπεδοκιμάσθη με φωνές ένθου-
σιασμού. Έτσι έξεχάσαμε την κουράσι μας και
έξακολουνήσαμε τα άστεία μας μέχρις ότου
ήτο πλέον πολύ άργά για να πάμε στο κρεβάτι.
Άλλ' άξιζε τόν κόπο. Απεκόμισα πλουσίους
καρπούς ακούοντας παραμύθια και μανθάνον-
τας τα ήθη και έθιμα των ιδαγενοϋν.

Κάποτε παρεκάλεσα ένα νέον Γιούρα να

μου τραγοϋδήση ένα έρωτικό τραγοϋδι.

— Δέν μπορεί, μου είπε ο πατέρας του, ο
όποϊος ήτο παρών.

Έπειδή όμως έννόησα διι παρεξηγήθην,
προσεπάθησα να πείσω τόν πατέρα του διι δέν
ήθελα να τό τραγοϋδήση ο' έμένα άληθινά,
άλλά μόνο για να τ' ακούσω.

— Και τι ξέρει αυτός από έρωτικά τρα-
γοϋδια; μου είπε ο γέρος άσχηρά. Δέν είνε
πανδρεμένος.

Η άλήθεια είνε διι ήτο πανδρεμένος,
συμφώνως με τους Γιούρα, από την εποχή
που ήτο τεσσάρων έως πέντε ετών. Άλλά δέν
είχε καμιά σχέση με τη «νύφη» του ή οϊανδή
ποτε άλλη κοπέλλα, ώστε να δώση εις τους γο-
νείς του τό σύνθημα να τόν πανδρέψουν επισή-
μως και να κάμουν την τελετήν του γάμου, του
όποϊου τό πλέον ένδιαφέρον σημείον είνε διι
φέρουν την νύφη μέσα ο' ένα έλκνυθο δεμένη
χειροδόδα, μ' ένα μαντήλι δεμένο στα μάτια
της και την δίνουν στο γαμπρό, ο όποϊος την
περιμένει μέσα στη σπηρή του.

Ότε οι νέοι ούτε αϊ νέαι είν δυνατόν να
γείνουν υπεύθυνα μέλη της κοινότητος αν δέν
πανδρευθούν ή τολάχιστον προτιού είν' έτοιμοι
για παντρηά.

Μια μέρα, εύρισκομένη εις την σπηρή κά-
ποιων φίλων μου ιδαγενοϋν της φυλής Γιού-
ρα, παρετήρησα την αθλιότητα της ένδυμα-
σίας του μικροτέρου κοριτσιού των, ή οποία αν
και ήτο τυλιγμένη μέσα σε κουρέλια, δέν έχα-
νε και την όμορφιά της, ενώ ή μεγαλειτέρα
άδελφή της, ή οποία είχαν εισέλθει την σιγ-
μή εκείνη έντός της σπηρης, και την οποίαν
δέν είχα ιδεί έως τότε ήταν πολυτελώς ντυ-
μένη χωρίς όμως να υπερχεφανεύεται και γι'
αυτό, επειδή ήτο πολύ άπλή και ταπεινή. Η
άλλη, ή μικροτέρα, έπλανάτο όλη την ήμέρα
στην προσωρινή κατασκήνωσι των ιδαγενοϋν
χωρίς να προσελκύση την προσοχήν των. Σή-
μερα, με την πρώτην εμφάνισιν επί σπηρης
της άδελφής της, ή οποία εισήρχετο εις ήλι-
κιαν γάμον, όλων των νέων ή ματιές έπεφταν
πάνω της και κανείς δέν έπρόσεχε την Γιέρ-
κα. Ο λόγος διι τόν όποϊον την εκτίταζαν με
τόσο ένδιαφέρον, ήτο διι εισήλθεν εις ήλικίαν
γάμου, ενώ ή όμορφη άδελφοϋλα της, τυλιγ-
μένη μέσα στα κουρέλια της δέν προσείλκε
καμιά ματιά θανασμού.

Εν τούτοις ή Γιέρκα ήτο εργατική και
πολύ άξια και έδετε τας βάσεις μιας καλής
και εργατικής συζύγου, πράγμα τό όποϊον θα
την έκανε να έξέχη από της άλλες, διαν έχον-
ταν κι' αυτή σε ήλικία, όποτε θα φορούσε καλά
ροϋχα και χάνδρες στο λαιμό της.

Όταν ένας Γιούρα μαχαιρώνει έναν άν-
τεραστή του, ή έναν άπειράπειτον πατέρα, δέν
τό κάνει βέβαια μαγευμένος από την όμορφιά
του κοριτσιού, άλλ' αποασείζει να την κερδίση
και να λάβη τό όνομα «ήρωος» απλώς και μόνον
διότι βλέπει διι τό κορίτσι είνε εργατικό και
άξιον.

(Ακολουθεί)

Είν' εύκολότερο για μερικόν να έξοδεύουν
όσα κερδίζουν ή να κερδίζουν όσα έξοδεύουν.